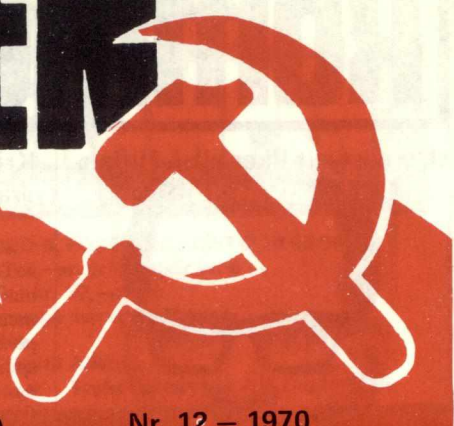

KLASSEKAMPEN

Kr. 1,00.

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Nr. 12 - 1970

Kamp mot lønnsenkning, økte avgifter og prisstigning

— ENHET MOT EEC!

Denne høsten har det over hele landet vært organisert og aksjonert mot EEC og dyrtida. Med utspring i et initiativ fra fagorganiserte i Oslo er det dannet en bred sammensatt aksjonskomite. Lokalt er det en rekke steder avholdt møter og satt i gang aksjonskomiteer og grupper. Denne lokale organiseringa er først nå virkelig i ferd med å skyte fart. Den landsomfattende aksjonsdagen mot EEC og dyrtid 2. desember, betegner et viktig steg i dette arbeidet.

Folkets aksjonsenhet mot EEC og dyrtida begynner å bli bygd opp mot slutten av et år — 1970 — som har representert harde angrep mot arbeidsfolks kår, og økonomisk forverring for størstedelen av folket. Samtidig har det vært et år som i større grad enn på lenge har vært preget av oppsving i folkets kamp.

1970 var året da tusener av norske arbeidere gikk i »ulovlig» streik mot verre økonomiske kår. Det har blitt gjennomført streikekamper som i sin organisering og sine resultater kan stå som forbilder i åra framover. En av de viktigste av disse streikene — streiken ved Oslo Sporveier — ble nylig avsluttet med full seier for den streikende betjeninga. (Les oppsummering s. 3).

1970 var også et år da enheten mellom ulike deler av det arbeidende folket ble sterkere befestet.

1970 var et år da marxist-leninistene gjorde store steg framover i arbeidet for et revolusjonært kommunistisk arbeiderparti. De marxist-leninistiske organisasjonene er blitt kraftig styrket og har vunnet erfaring. For første gang på mange ti-år har kommunister igjen stått i ledelsen for folkets

2000 demonstrerte mot EEC-budsjettet i Oslo 10. november.

kamp på mange områder.

Opgavene i dag er først og fremst å bygge organiseringa mot EEC og dyrtid videre ut, og å utvikle kampen gjennom

nye aksjoner. Viktig er det nå også å knytte den lokale økonomiske kampen på bedriftene sammen med kampen mot EEC og dyrtid. Nok en viktig

oppgave er å styrke enheten mellom alle EEC-motstandere. Les Klassekampens kommentar på lederplass (s. 3) og midtsidene.

HETS, PROVOKASJON, FASCISME!

»Hvem frykter hvem i verden i dag?» — slik stiller formann Mao Tsetung spørsmålet. De som i det siste har lest borgerskapets blinde og rasende angrep mot kommunistene og deres organisasjoner kjenner svaret: Aldri på lang tid har frykten for kommunistene og kommunismen vært sterkere i Norges borgerskap.

Men egentlig er det folkets kamp borgerne frykter. Egentlig er det sporveisbetjeninga, Sauda-arbeiderne, Norgasarbeiderne og studentene — hele folket — som borgeravisene frykter når de driver anti-kommunistisk hets.

Kommunistene angripes fordi borgerskapet veit de representerer den best organiserte og politisk mest framskredne delen av folket, og håper at denne ledelsen skal kunne isoleres.

Enkeltstående er mange av »avsløringene» som disse angrepene bygger på, nokså komiske. Verdens Gang siterer f. eks. spalte opp og spalte ned fra SUF(m-l)s statutter og vedtekter. Disse bygger på den revolusjonære teorien slik Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung har utviklet den. Sitatene sier altså at kommunister fortsatt er kommunister, noe VG og Michael Grundt Spang finner sensasjonelt.

ALVORLIG SIDE

Men i tillegg til dette har

oppslagene ei mer alvorlig side. Det settes fram åpne og skjulte beskyldninger om at marxist-leninistene stjeler våpen fra forsvarrets lagre, om økonomisk underslag, spionasje, om at vi baserer vår virksomhet på midler fra en fremmed stat, om terror og kriminelle handlinger. Disse usannhetene mikses sammen med at marxist-leninistene og de revolusjonære aktivt støtter og deltar i kampen mot EEC, at de har gått i spissen for støttearbeid til streikende arbeidere, at de har kjempet sammen med kameratene på skoler og universiteter mot økonomisk forverring.

Utfallene er ledd i en systematisk kampanje, som går ut på å kriminalisere de revolusjonære, for 1) å motivere folk til provokasjoner og anslag mot

dem og for 2) å mistenkelig gjøre folkets kamp for sine interesser der marxist-leninistene deltar i og støtter den. De er et angrep mot folket

også fordi de skildrer flertallet av streikende arbeidere eller kjempende studenter som

Forts. s. 8

Sporveisstreiken :

Betjeninga seiret!

Fra sporveisbetjeningas demonstrasjon mot Arbeidsretten

KOMMENTAR SIDE 3

ARBEIDSFOLK RAMMES AV BOLIGNØD OG DYRTID (se baksida)

KLIPP & KOMMENTAR

»Heradstveit liker altså Hitler»

Etter å ha besøkt Sudan, og etter beste evne å ha forsøkt å framstille krigen der som et kommunistisk folkemord, har TV's Per Øyvind Heradstveit vært i Sør-Vietnam. Her har han sett mangt og meget gildt, og til Aktuell (nr. 43 - 1970) sier han bl.a.:

»Jeg har vært i Vietnam og undersøkt forholdene i Sør-Vietnam, og jeg kan bare si følgende: Det er skapt et galt bilde av Sør-Vietnam. Regjeringen er langt fra marionett under amerikanerne. Det hersker stort sett normale tilstander i landet. Jeg er for eksempel imponert over utbyggingen av skolesystemet.

Jeg vet at det er færlig å si dette. En eller annen tenker: Jasså, han liker Van Thieu regime. Van Thieu liker Hitler. Heradstveit liker altså Hitler.»

Vi tenker sjølsagt ikke slikt. Men vi har en annen tanke. Den dreier seg om de fyrene som mente at det hersket »stort sett normale tilstander» i Norge under krigen. For det gjorde det jo. En helt »normal» okkupasjon. Ro og orden i gatene. Og barna gikk på skolen.

Heradstveit tenker sikkert ikke på de 60 000 studentene og skoleelevene som gikk til streik i Sør-Vietnam i sommer. Streiken rettet seg mot juntaens forræderi mot det vietnamesiske folket, og ble møtt med de verste terror- og torturmetoder.

Så det var vel ikke så mye igjen for Heradstveit å se. Han fikk vel ikke besøke de studentledere som ble sendt til fengselet i Cohn Son, eller høre massenes meninger om Thieu.

Til slutt: Vi lurte litt på hvem som inviterte Heradstveit og hvem som betalte reisen.

Kristiansand AUL mot »rätne AP-ledere»

Styret i Kristiansand AUL har i et vedtak (2. nov.) tatt avstand fra »handlemåten til Arbeiderpartiets sentrale tillitsmenn under sporveisstreiken i Oslo». Det pekes på DNA's forsøk på å skremme sporveistjeninga ved hjelp av bystyret og hetsen fra DNA-ledelsen i LO (Højdahl i Oslo-avisene) og Kommuneforbundet.

Angrepene fra disse lederne sveiset som kjent bare de streikende enda tettere sammen om sine krav og sin streikekomite, lederne ble slått på rettet og Arbeiderbladet måtte innrømme at streiken er et resultat av »berettiget misnøye» (30. okt.).

Kristiansand AUL uttaler at »det er ene og alene disse AP-lederne som har ansvaret for at streiken er blitt såpass langvarig», og sier til slutt: »Kristiansand AUL gir Sporveistjeninga i Oslo sin fulle støtte, samtidig som vi avgrensner oss fra den slags rätne »arbeiderledere» som disse AP-lederne er.»

Undertrykkelse i Øst-Europa

Det er vel kjent at Sovjet-lederne var av de første som anerkjente juntaen i Hellas. I tillegg til dette har Sovjet-lederne også anerkjent Lon Nol's Quisling-regime i Kambodsja. Greske motstandskjempere i eksil i Øst-Europa undertrykkes av revisjonistlederne, i nært samarbeid og forståelse med den mest revisjonistiske av lederne i det greske kommunistiske parti, Kolligjannis, som bor i Moskva.

Den greske eksilorganisasjonen i Tsjekkoslovakia, som hadde ca. ti tusen medlemmer, er forbudt, og organisasjonens avis er stoppa. Et gresk eksiltidsskrift er likeså blitt forbudt i Øst-Tyskland. Alle radiosendere som sender på gresk i Øst-Europa, dirigeres av Kolligjannis-gruppen. I den grad senderne bringer stoff om motstandskjemperne i Hellas, kalles disse for »opportunistene», og de bakvaskes på alle måter for sin »anti-sovjetiske» holdning.

I Ungarn har flere progressive grekere det siste året blitt satt under politibevoctning, og må hver søndag melde seg

for politiet, de får ikke vise seg ute mellom kl. 19 og kl. 5. Mer enn 4 personer får ikke oppholde seg i deres boliger samtidig, og de får ikke gå på kino, teater, kafeer, idrettsstevner osv.

I fjor ble fire medlemmer av »den burmesiske studentunion i DDR» utlevert til det føydale regimet i Burma, etter deres påtrykk mot lederne i DDR.

Etter statskuppet i Kambodsja okkuperte kambodsjanske studenter sitt lands ambassade i Tsjekkoslovakia (Prah), sammen med en kambodsjansk diplomat. De tsjekkiske lederne reagerte raskt med å kaste dem ut, for å gi plass til Lon Nol-klikkens »ambassadør».

Eksempelene kan forfleres, men disse handlingene, sammen med store samarbeidsavtaler mellom østblokk-land og Hellas-juntaen (sovjet-lederne har bl.a. tilbudt seg å bygge en atomreaktor for juntaen), viser at revisjonist-ledernes støtte i ord til det greske og andre folks kamp mot imperialismen, aldri kan bli annet enn munnsvør.

Masi-samene fortsetter kampen

Samenes organisering og kamp mot statens forsøk på å demme ned bygda Masi i Finnmark har ført til resultater. Både industriministeren og toppfolk i Vassdragsvesenet sier nå at neddemming av Masi er »politisk umulig». Det er et resultat av Masi-folkets militante organisering til kamp for sine interesser.

De har nå lært at slik organisering for å ivareta sine egne interesser er den eneste veien å gå for effektivt å kunne slå tilbake framstøtene fra Staten og monopolkapitalen.

Men for kort tid siden offentliggjorde Vassdragsvesenet alternative planer. Innholdet av disse viser at kampen må fortsette. Skadene på samiske næringsveger som reindrift, jordbruk, fiske og jakt blir så store at det må fore til avfolkning om Staten får sin vilje. Reinbeiteområdene blir stadig mindre, jordbruk langs Altavassdraget kan få dødsstøtet ved regulering, fiskemulighetene er dårlige fra før, og kan for-

svinne helt, viktige flytteveier for reinflokkene blir avkutta og frostøyken kan føre til nedising av reinbeitene.

Planene omfatter mange magasiner, tunneler og pumpeverk, og strekker seg tilsammen over hele den sentrale delen av Finnmarksvidda. To små bygder ved et av magasinene, Lappojavrre, med tilsammen 80 - 100 mennesker blir neddemt om de alternative planene blir satt i verk.

Samene står samla i kampen mot enhver form for regulering, både i Masi, Kautokeino og ved Lappojavrre er de innstilt på kamp. De har lært fra Masi at bare kamp gir seier. De må føre enhetlig kamp til alle reguleringsframstøt er slått tilbake.

Svineri i VG

Verdens Gang ynder å framstille seg som den uskyldige og rettskafne samfunnsborgers vern mot overgrep, - det være seg fra staten eller fra private kriminelle.

Dette minner oss om en historie fra en liten by der formannen i menighetsrådet samtidig bestyrte byens horehus. Saka ble avslørt, men konfrontert med fakta hevdet menighetsrådsformannen bestemt at det ikke var noen grunn til å sette disse to ulike funksjonene i samband med hverandre.

VG er en slik fyr.

For ei tid sida kunne avisa rapportere om en ny type prostitusjon i Oslo. Det dreide seg om gamle griser som fartet rundt i bil og kjøpte seg småjenter for Lynol. Reportasjen ble gjentatt to ganger, og begge gangene ble det utførlig gjort oppmerksom på at trafikken var fullt lovlig. Videre beskrev avisa i detalj hvordan den håpefulle kunden skulle gå til aksjon, og hvor trafikken foregikk. Denne innbydende »forbrukeropplysninga» ble siste gang dandert med varedeklarasjonen: Bilde av småjente med opptrukne skjørt og pene bein. OK varer!

Slik skriftlig hallik-virksomhet er sjølsagt verken samfunnsnedbrytende eller oppfordring til kriminelle handlinger i VG's øyne. Vi har bare ett ord for slike skriversk! SVINSK!

Spansk student arrestert

Vi har etter hvert fått mange eksempler på politiets brutale opp-treden overfor anti-imperialistiske aktivister og ikke bare overfor deltakere i demonstrasjoner.

Under forberedelsene til Vietnam-uka i Oslo ble en spansk student, FNL-tilhenger, anholdt av to politimenn under oppsettning av Solidaritetskomiteens plakater. Han kunne ikke et ord norsk, og var verken i stand til å avgi forklaring eller forstå politiets spørsmål. Han ble imidlertid satt inn i en celle.

En annen spanjol, bosatt i og med fast arbeid i Norge, kom utpå natta til politistasjonen for å spørre etter ham og om grunnen til anholdelsen. Han hadde ikke klistret plakater, men hadde sett politiet til den andre. Resultatet var at også han ble satt inn, uten forklaring fra politiet.

I en kommentar til Klassekampen sier han:

»Vi satt innesperret i en fyllerest, uten pledd, uten varme, uten mat og uten røyk. Først etter mange forespørsler og etter 12 timer i arrest ble vi tildelt et par tørre brodstykker. Studenten ble pålagt 100 kroner i bot og truet med utvisning fra landet, men etter at politiet fikk vite at studentens svigerfar var advokat, frfalt de truslene.

Jeg er overbevist om at vi ble arrestert fordi den spanske studenten satte opp anti-imperialistiske plakater. Dessuten ble vi begge satt inn og særdeles vilkårlig behandlet fordi vi er utlendinger. Vilkaerlighet fra politiets side er vi spanjoler vant med hjemmefra. Det var en nyttig erfaring å oppleve nesten de samme metoder her i Norge.

SAGENE-ELEVENE SEIRET!

Da elevene ved Sagene lærerskole fikk melding om at skolen skulle nedlegges, satte de i gang stor kampanje mot et slikt tiltak. Initiativet fra elevene har nå gitt resultat at departementet har bestemt at skolen i k k e skal nedlegges. Elevene markerte sin protest blant annet ved en massiv demonstrasjon mot nedleggelse (se bildet)

RØD FRONT seiret i Trondheim

Ved valget i Studentersamfunnet i Trondheim 24. oktober vant Rød Front en knusende seier, og fikk 666 av 976 stemmer. Rød Front stilte under følgende paroler:

SEIER FOR ARBEIDERNE OG STUDENTENES KAMP!

AVSLØR OG BEKJEMP MONOPOLKAPITALENS FRAMSTØT!

Avslør og bekjemp sosialdemokratiets klassesamarbeidspolitik!

Kamp mot USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme!

Det er første gang studentene i Trondheim gir sin tilslutning til et program som klart står på arbeiderklassens side i klassekampen, mot monopolkapitalen og dens lakeier. I ei oppsummering av situasjonen etter valget, skriver Rød Front-avisa bl. a.:

»1. De progressive og revolusjonære er flere enn noen gang før.

2. Store deler av studentmassen har blitt kvitt frykten for Rød Front og er åpne for og interesserte i problemene programmet tar opp.

3. Programmet tar opp de viktigste problemene for det arbeidende folket. Forholdene ligger altså til rette for et nytt, seierrikt semester. Men framgangen er avhengig av to ting:

a. Rød Front må klare å knytte til seg alle progressive og revolusjonære i utformingen av den politiske linja.

b. Fronten må legge fram den politiske linja på en konkret og jordnær måte, slik at fler og fler av dem som ennå ikke har tatt klart standpunkt forstår og slutter opp om Rød Fronts politikk.

Det står fremdeles en del igjen før Rød Front kan klare dette. Bare oppmerksomhet fra alle progressive og revolusjonære studenter, kritikk, gode råd og aktiv deltakelse i Rød Fronts arbeid kan gjøre dette bedre, og på lang sikt sikre at Studentersamfunnet blir til hjelp i det arbeidende folkets kamp.»

Klassekampen er enig i denne konklusjon, og dersom frontens ledelse anvender masselinje i sitt arbeid vil Studentersamfunnet i Trondheim kunne bli et studentersamfunn i det arbeidende folkets tjeneste.

RØD FRONT seiret i Bergen

Ved valget i Studentersamfunnet i Bergen onsdag 25. november vant RØD FRONT med 280 stemmer mot 160 som ble avgitt for en koalisasjon mellom sosialdemokrater og moderat-konservative.

Fredskontoret krever:

Stopp bombinga!

Stopp USA's bombing i flomherjede områder i Sør-Vietnam!

Ifølge Associated Press er Sør-Vietnam i den siste måned blitt rammet av den verste flommen på 6 år.

Bare i Quang Da-provinsen er tusentalls mennesker omkommet, og det mangedobbelte er blitt hjemløse. Foruten store skader på bebyggelse og kommunikasjon er over en tredjedel av avlingene i området gått tapt.

På tross av denne meget kritiske situasjon opprettholder USA sine bombetokt i området, og bidrar på denne måte til å gjøre Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering's hjelpearbeide ytterst vanskelig.

Bombetoktene mot de flomherjede områdene er nok et bevis på at det egentlig er folket USA bekjemper i Vietnam.

Fredskontoret i Oslo vil på det sterkeste ta avstand fra en slik barbarisk utnyttelse av et folks ulykke, og krever en øyeblikkelig stans i bombingene.

ML-NYTT

Nils Holmberg om situasjonen i KFML

Hva er bakgrunnen for den siste tidas meningsdivergenser i det svenske KFML? Hvor omfattende er den politiske og organisatoriske splittelsen - som borgerlig presse kjørkomment omtaler og forstørret? Klassekampen har rettet spørsmålene til den kommunistiske veteranen Nils Holmberg, redaktør for KFML's organ m - l - G n i s t a n .

For det første: Bare fem personer i Göteborgsavdelingen er hittil ekskludert. Årsaken til eksklusjonen er ganske enkelt tyveri av 6000 kroner fra ML-Gnistans postgirokonto. En av de fem var tidligere avisas kasserer. Men flertallet i Göteborgsavdelingen har KFML's sentralkomite blitt nødt til å suspendere på grunn av grove brudd på forbundets vedtekter og den demokratiske sentralismen. Jeg vil understreke at de ikke ble suspendert fordi de er uenige i KFML's nåværende politikk og linje. Grunnen er at de ikke gikk med på å diskutere sine synspunkter innenfor forbundets rammer. De anerkjenner ikke den kongressvalgte forbundsledelsen, og har i realiteten selv brutt med KFML gjennom å velge en egen »sentralkomite» og en »organisasjonskomite» som skal forberede en privat »kongress». Frank Baude, som leder denne utbrytergruppen, har også fått tvunget igjennom et reindrykket

byråkratisk diktatur i den nye organisasjonen. Under påskudd av at den politiske situasjonen i Sverige skal være slik at »revolusjonen står for døren» har Baude & Co. faktisk avskaffet den demokratiske sentralismen. Alle tillitsmenn i utbryterorganisasjonen skal utpekes ovenfra og nedover, alle valg er avskaffet.

Hvilke politiske spørsmål har vært avgjørende for splittelsen?

Hovedsakelig følgende:

Baude & Co. ville under valgkampen innskrenke den til å dreie seg om »propaganda for sosialismen» og til å »avsløre de parlamentariske illusjonene». I strid med KFML's linje nektet de å knytte dette til kampen for dagskrava og forbundets handlingsprogram. Selsagt sier de ikke at de alment er mot å ta opp det arbeidende folkets daglige interesser og behov, men praksis viser at det ikke er langt fra, f. eks. går de mot parolen om fri streikerett, en parole som er rettet mot de anti-faglige lovene og LO-byråkratiet, et krav som svarer til ønskene hos hver eneste vanlig fagorganisert arbeider. De kaller også parolen »Bort med momsens» sosialdemokrati! En annen sak er holdningen til enhetsfronten. Før valget ville Baude ha den anti-imperialistiske fronten DFFG (FNL-gruppene i Sverige) til å vedta at medlemmene burde stemme med KFML.

Nå vil han omdanne fronten, som i dag er basert på tre anti-imperialistiske paroler med brei oppslutning i folket, til en sosialistisk organisasjon. Slike forslag er sektersk splittelsespolitikk. Den samme holdningen har Baude & Co. vist overfor Rød Front-demonstrasjonene 1. mai. Med KFML som initiativtaker har disse demonstrasjonene blitt brede revolusjonære og anti-imperialistiske manifestasjoner. Progressiv ungdom fra endel borgerlige sentrumpartier har også deltatt. Dette er Baude imot.

1. mai skal være en »ren» dag mener han. Men vi tror ikke en slik »renhet» er i arbeiderklassens interesse.

I en rekke andre saker har denne splittelsesgruppa stått for liknende standpunkter. Da revisjonistpartiets ungdomsforbund brøt med Hermansson og støttet KFML for valget, ble det inngått en midlertidig avtale om at de to organisasjonene mens valg samarbeidet pågikk ikke skulle angripe hverandre utad. Dette samarbeidet var Baude imot.

Din kommentar til disse standpunktene?

Hvis noe er radikalisme og et uttrykk for kommunistiske barnesykdommer så må det være en slik sektersk »venstre»kurs. Baude hevder å representere »arbeiderne» i forbundet. Det vet vi at han ikke gjør. Nettopp den manglende forståelsen for arbeidsfolks daglige kamp, hans konstruksjon av et fundamentalt skille mellom kommunistiske arbeidere og intellektuelle og sekterskismen i frontarbeidet understreker at en her har å gjøre med en retning som representerer alt annet enn en proletær marxist-leninistisk linje.

Baudes gruppe hevder å ha et flertall av medlemmene i KFML bak seg. Det er galskap. Bare i 5 avdelinger utenom Göteborg har Baudes linje tilslutning blant et flertall av avdelingenes medlemmer. Vi har et godt håp om å kunne politisk likvidere denne pseudo-revolusjonære linjen i løpet av noen måneder, avslutter Nils Holmberg.

ENHET GA SEIER!

Den store sporveisstreiken i Oslo varte fra 19/10 til 3/11. Hele trafikkpersonalet streiket. Over 1100 arbeidere la ned arbeidet i 16 dager. Med få unntak må en tilbake til 30-åra for å finne større streiker i Norge. Sporveisstreiken viste også den politiske betydning av en slik styrke og opplutning. De streikende vant en rekke seire.

Til streik mot urimelig arbeidstid!

Sporveisleidelsen har rasjonalisert hardhendt i lang tid. Tallet på ansatte sank. De som ble igjen, fikk verre arbeidsforhold. Særlig var de misnøyd med dette skift: Folk fikk en lang, elendig betalt pause midt i arbeidsdagen. Betjeninga kunne være på jobben i 12 timer, men få betaling praktisk talt bare for 7 av dem.

»Der det fins undertrykkelse, fins det også motstand», sier Mao Tsetung. Fra første stund krevde sporveistjeninga at en del av gevinsten fra rasjonaliseringa skulle komme dem til gode. Men alle »forbedringer» sporveisleidelsen foreslo, viste seg å bety ny rasjonalisering, ny innsparing og ny forverring av arbeidsforholda.

Betjeninga måtte si stopp til dette. Ledelsen tilbød »forhandlinger» som gang på gang viste seg å være tomt snakk. Slik provoserte de fram streiken som eneste løsning på forverra arbeidsforhold.

Gjennom kamp til seier!

Sporveisstreiken er et imponerende eksempel på at det nytter å kjempe. Arbeiderne har oppnådd viktige forbedringer: Delte skift vil bli avskaffa nesten helt. I stedet vil det bli egne formiddags- og ettermiddagskift. Nytt deltidspersonell vil bli tatt inn bare hvis det ikke er nok folk som vil arbeide om kvelden blant den nåværende betjeninga. Dessuten skal alle ansatte få et lønns tillegg på 1000 kr. året som kompensasjon for foretatt rasjonalisering.

De streikende krevde: Kompensasjon for rasjonalisering i en form som ikke rammer oss gjennom nye rasjonaliserings-tiltak. Gjennom streiken har de i alt vesentlig nådd sitt mål. Forhandlingene er ennå ikke avslutta. Men de streikende tvang Oslo kommunes lønnsutvalg til å gi skriftlig garanti for de nevnte hovedlinjene i resultatet. Forsøk på lurei eller forhaling vil bli møtt med ny streik.

Streiken viser at m-l-linja gir resultater

Sporveisstreiken er en ny, stor seier for de marxist-leninistiske retningslinjene for

TA DEL I SALGET

Organiserte marxist-leninister gjør et stort arbeid med å selge Klassekampen. Og salget går stadig framover. Oktobernummeret ble solgt i 15 000 eksemplarer og novembernummeret i 16 000! Denne gangen trykker vi 18 000 eksemplarer, noe som ikke er langt fra det vi betraktet som maksimalt da vi vurderte mulighetene ved inngangen til 1970.

Men vi vet at salget kunne vært atskillig større om alle som sympatiserer med vår linje, tok aktivt del. Det finnes mange steder i Norge – industristeder med mange tusen mennesker – der det ikke selges Klassekampen. De fleste slike steder har vi abonnenter.

Vi ville selge atskillige tusen aviser hver måned om disse uorganiserte kommunistene tegnet seg som kommisjonærer for avisa. Å være kommisjonær innebærer at en av hvert nummer får tilsendt et visst antall – sjølsagt med returret.

For kamerater som er alene på et sted, er dessuten salg av Klassekampen en grei måte å knytte kontakt med venner av kommunismen med sikte på seinere organisert ML-arbeid.

At vi i dag selger flere Klassekampen enn SF og NKP tilsammen gjør av sine aviser, er ikke noen prestasjon, men det viser at avisa selger ganske bra. Det finnes kjøpere over alt: på jobben, skolen, i boligdistriktet, blant venner og slekt osv. . . .

Altså: Skriv til Klassekampens Distribusjon (postboks 6159, Etterstad, Oslo 6) i dag, og bestill noen eksemplarer av nr. 1/1971.

Styrk den røde pressa!
Bli kommisjonær!

streikekampen: Det fins ingen »ulovlige» streiker – bare arbeiderfiendtlige lover. Ta kampen opp uavhengig av LO-pampene. Bredt sammensatt streikeledelse. Streikeledelsen hemmelig utad – så få som mulig trer offentlig fram. Hyppige massemøter for alle streikende må ta alle viktige avgjørelser. Løpesedler, demonstrasjoner o.l. agiterer for de streikende og mot alle angrep på dem.

Kominterns Strassbourger-teser blir lest på arbeidsplassene i dag. Dette vil sikkert gi resultater mange andre steder enn på Sporveien.

De streikende fikk mange venner

Mao Tsetung sier: »For å være visse på at vår revolusjon vinner seier, må vi sørge for å fylke om oss våre sanne venner, slik at vi kan rette slagene mot våre virkelige fiender.»

Med røde faner mot arbeidsretten

Sporveistjeninga ble stevnet for arbeidsretten. De forsto at denne retten er et spøkelse – farlig bare så lenge en tror det er farlig. De tok opp kampen mot de arbeiderfiendtlige lovene der Norgas- og Sauda-arbeiderne slapp.

Sporveistjeninga avslørte Arbeidsretten

Det danna seg raskt en egen støttekomite for de streikende. Den skapte enhet og kraft i støttearbeidet. Arbeidere, fagorganiserte, trafikanter og studenter sendte støtteerklæringer og pengebidrag. Holmenkollbanen holdt en kort sympatistrek. Arbeiderklassens solidaritet er et levende og kraftig våpen. Mange måtte gå eller haike til og fra jobben i over to uker. Likevel forsto de fleste trafikanter at de streikende hadde rett. De ga sporveisleidelsen skylda for at streiken trakk ut. Betjeninga ble hele tida vennlig mottatt når de delte ut løpesedler og samla inn penger i de lange busskøene i sentrum.

Støtta fra Faglig Studentfront og Rød Front i DNS viser at studentene mener alvor med parolene: »Enhet arbeidere-studenter» og »Arbeiderklassen må ha ledelsen i folkets kamp».

Fienden ble tvunget på retrett

Mot de streikende sto Sporveisleidelsen, Lønnsutvalget i Oslo kommune og pampene i LO, særlig Kommuneforbundet (NKF). De prøvde først den harde linja. De nekta enhver kontakt med »ulovlig» streikende. De nekta til og med å ut-

rettens formann la fram et »meglingsforslag». Det var nesten ord for ord samme »forslag» som betjeninga var gått til streik mot. Ikke rart at deres representanter forlot rettssalen i protest.

Samtidig gikk resten av de streikende i demonstrasjon mot arbeidsretten. Nærmere 1000 deltok. De hadde røde faner, ropte slagord og sang bl. a. Internasjonalen. På denne måten kom det sterke samholdet til uttrykk på nytt. Denne imponerende demonstrasjonen var kanskje det viktigste skrittet på veien mot seier for krava.

Borgerskapet grosser når det ser streikende arbeidere med røde faner. Hvorfor blir de så redde? Fordi en slik demonstrasjon peker framover mot mål som går ut over en enkelt streikekamp. Den viser hvordan hver enkelt »ulovlig» streik er et ledd i arbeiderklassens langsiktige kamp for å styrte borgerskapets diktatur og ta den politiske makta i egne hender. Sjøl en vellykka streik kan bare gi midlertidige seire. Varige seire kan arbeiderklassen bare nå gjennom revolusjon. Men streiken gir også kamperfaringer som gjør det lettere å nå dette målet. Dette er tross alt det viktigste resultatet av sporveisstreiken.

Panikk i DNA-toppen

DNA FÅR PANIKK

Borgerpressa har etter alle viktige streiker i år vært svært opptatt på å prøve å vise at arbeiderne ikke vant noe ved å gjennomføre streiken. Påstanden om »streik for streikens egen skyld» har vært lansert.

KOMMUNENS TILBUD

Mot slutten av Sporveisstreiken ble det lagt fram et tilbud til de streikende, som var resultatet av forhandlinger mellom Oslo Kommune og Norsk Kommuneforbund. Forslaget var i to deler.

Første del inneholdt en rekke tiltak som skulle diskuteres av en komite der Kommunen og sporveistjeninga skulle være representert. Dette gjaldt bl. a. hovedkravene i streiken: de som gjaldt skiftordninga og rasjonaliseringer.

Den andre delen av tilbudet besto av garanterte tilbud. Dette dreide seg om to typer bonuser – en fast på 1000 kroner årlig, og en kompensasjonsbonus for inntatte deltidsarbeidere.

Sporveistjeninga avviste dette tilbudet på sitt massemøte fordi det ikke innebar garantier på hovedkrava. Dette førte til at DNA-ledelsen i kommunen fikk panikk, og tok saka ut av hendene på kommunebyråkratene.

Sporveistjeninga hadde krevd spørsmålet om skiftordninga overført fra del 1 til del 2 i tilbudet, dvs. at det skulle gis garantier. Etter diverse telefonering kunne ordfører Bull fikse dette. Dermed fikk sporveistjeninga garantier på de viktigste krava, og samtidig de ekstratilbudene administrasjonen hadde tenkt å sikre et ellers dårlig tilbud med.

Arbeiderbladet og Dagbladet »oppdaget» sjølsagt ikke den endringa i tilbudet som foregikk i ellefte time. Men en ting er helt klar: Uten en enhetlig streikefront som skremte vannet av DNA's kommune-pamper, hadde sporveistjeninga aldri nådd de resultater de fikk. Det nyttet bra å streike.

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISER: Kr. 12,-pr. år – halvår kr. 6,-.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,-pr. ab.

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern.

Adresse: Fyrstikkalleen 19, Oslo 6 Trykt i offset hos A/S Duplotrykk.

1970:

Oppsving i folkets kamp

Ved siste årsskiftet – midt under streiken i Kiruna – sendte LO-formannen ut en beroligende melding: I Norge hersket det arbeidsfred og ro. Den plata spiller han ikke igjen i nyttårstalen 1971.

Det året som nå ebber ut har på mange måter blitt de »ulovlige» streikenes år. Tusener av norske arbeidere har vært ute i »tariffstridig» kamp. Samtidig har også andre deler av folket, spesielt ungdom på skoler, ved universitetene og i militærleirene aksjonert mot dyrtid og verre kår, reist krav om kompensasjon.

Bakgrunnen for dette oppsvinget i kampen er først og fremst en skjerpning av klassemotsigelsene. Gjennom prisstigning og økt skattelegging, oppdrevet arbeidstempo og andre former for »rasjonalisering» har utbyttinga økt, kampen for føden blitt hardere. Alle som lever av vanlig lønn eller lån har blitt nødt til å reise en forsvarskamp for sine livsinteresser.

Å fastslå dette betyr ikke å fornekte at andre og mer spesielle forhold har hatt betydning for kampens bredde og militante karakter. Særlig to faktorer bør framheves.

Viktigst er utvilsomt eksemplet fra andre streikende. Arbeidsfolk så at det nyttet å kjempe, de fikk erfaringer fra andre som var i kamp og reiste knyttneven mot kapitalister, stat og borgerlige pamper.

Nevnes må også marxist-leninistenes relativt ledende rolle i å trekke opp de allmenne linjene for streikekampen ut fra arbeiderklassens historiske erfaringer og den aktuelle kampens behov. En tilsvarende innsats gjorde marxist-leninistene på flere steder i landet under vårens studentkamper. At de revolusjonære kommunistene også gikk i spissen for det økonomiske og politiske støttearbeidet til de streikende, bidro både til å styrke de streikendes kamp og til å utvikle enheten og solidariteten innenfor folket.

LÆRDOMMENE VI KAN TREKKE

Erfaringene fra de store kampene i 1970 kan summeres i en rekke viktige paroler. Først av alt den gamle lærdom:

DET NYTTER Å STREIKE! Nettopp de som har vært villig til å ta streikevåpenet i bruk – eller true med det – har oppnådd størst resultater og sluppet best fra prisstigning og økte skatter.

ISOLER FAGBEVEGELSENS BORGERLIGE LEDERE! Fra første stund viste det seg at LO-sekretariatet, forbundspampene og noen få lydige lokale »tillitsmenn» sprang kapitalens og statens ærend. De ble alle effektivt satt til side. Ved å ta saka i egne hender, velge uavhengige streikekomiteer og la alle viktige avgjørelser bli tatt på massemøter, ble kampene ført fram til seier.

ARBEIDSRETTE ER ET FUGLESKREMSEL! Det var Sauda-arbeidernes konklusjon etter at streiken ikke en gang ble innstevnet. Norgas-arbeiderne og Sporveistjeninga sa klart fra at de ikke ville respektere Arbeidsrettens klassesdom. Det var nok til at anti-streike-lovene i realiteten ble satt ut av spillet.

ENHET I FOLKETS REKKER! Streikende arbeidere i Norge står ikke alene. Ved de ulike streikene har det blitt vist en bred og slagkraftig klassesolidaritet, spesielt i det politiske og økonomiske støttearbeidet. Den studerende ungdommens kamp i vår fikk også solidaritetserklæringer fra en rekke fagforeninger. Rapporten fra Katedralskolen (Oslo) i dette nummeret viser den samme enheten. Den pågående mobiliseringa mot EEC og dyrtid er et oppmuntrende tegn på at denne enheten nå blir videreført i et samlet politisk framstøt.

PERSPEKTIVENE FRAMOVER

Dyrtida vil på grunn av økte avgifter og stigende priser bli enda mer følbart i det året som kommer. Mot den må arbeidsfolk og studerende ungdom fremdeles føre lokal kamp, stille krav om kompensasjon. Men dersom dette ikke bindes sammen med politiske aksjoner mot de krefter som skaper denne forverringa, staten og monopolkapitalen, vil muligheten til å oppnå varige resultater bli illusorisk.

Denne kampen gjelder ikke bare »den borgerlige regjeringens politikk», slik LO-toppen forsøker å vri det. Både borgerpartiene og DNA går inn for medlemskap i Fellesmarkedet, de går inn for forberedelsestiltak som moms, avgiftsøkinger og strukturrasjonalisering. Blir Norge innlemmet vil dyrtid og nød bli akutte problemer for store deler av arbeiderklassen, for folk i alle utkantstrøk. Derfor kan den politiske kampen mot dyrtidstiltak i dag bare lykkes dersom EEC-truselen blir slått tilbake.

I organiseringa av denne kampen må alle erfaringer fra streikene og aksjonene i 1970 nyttiggjøres. Politiske streiker og aksjoner som kan tvinge gjennom en avvisning av EEC må forberedes! Alle »arbeiderledere som gråter over prisstigninga, men som aksepterer dyrtidstiltak som forbereder medlemskap må isoleres! Enheten som alt er skapt mellom ulike deler av folket må nyttes til å skape felles aksjoner.

SLÅ MONOPOLKAPITALENS MARKEDSRAMSTØT TILBAKE!
GJØR 1971 TIL ET NYTT ÅR MED FRAMGANG FOR HELE FOLKETS KAMP!

SOSIAL NØD OG LYNOL

Kommentar til de problemstillingene som artikkelen om narkotikaspørsmålet i forrige nummer tok opp:

Det er viktig å skille mellom de veletablerte ungdommer av borgerskapet som prøver hasj eller andre stoffer som en ny og spennende selskapslek, og de ungdommer som bruker hasj, lynol eller sterkere narkotiske stoffer som en flukt fra utålelige livsforhold. Det er den siste gruppa som er viktig i denne sammenhengen. Disse ungdommene er det kapitalistiske klasse-samfunnets utstøtte ofre.

Dessverre finner en lite av aktiv, bevisst samfunnskritikk i denne gruppa, de fleste ødelegger langsomt seg selv i oppgitt fortvilelse istedenfor å gå til kamp mot det samfunnsystem som har nekta dem dekning av selv deres mest grunnleggende behov.

Det er viktig å ha klart for seg at disse ungdommene hadde store problemer lenge før de begynte å misbruke hasj eller begynte å sniffe. Problemer som henger sammen med måten samfunnet vårt er organisert på.

Ungdommene som er inne i alvorlig stoffmisbruk er stort sett rekruttert fra de fattigste lag av befolkningen, fra de miljøer som har vært hardest ramma av bolignød, arbeidsløshet, oppløste hjem, fyll og annen sykdom. Ca. 90% av de unge løsgjengere og stoffmisbrukere som driver rundt i Oslo i dag, har falt ut av grunnskolen. Krava blir hardere og hardere i skolen, flere og flere bukker under for dem. Disse ungdommene stiller da også dårligst på arbeidsmarkedet, de kan bare oppnå de hardeste og dårligst betalte jobbene.

Svært mange av de unge misbrukerne som oppholder seg i Oslo sentrum kommer utenbys fra, fra distrikter hvor arbeids- og fritidstilbudet til unge mennesker er enda dårligere enn i Oslo. Nord-Norge er f. eks. godt representert.

På grunn av de harde økonomiske

Narkotika – POLITIOPPRUSTNING

Red. for Klassekampen!

Tack för utmärkt artikel om narkotikafrågan i nr. 11/70. Synd att narkotikadebatten inom den svenska vänstern ännu inte nått så långt. Hoppas det kommer. Jag har ingen kritik mot artikeln, men tycker att den förbiser en mycket viktig sak som har samband med narkotikafrågan, nämligen detta; en ökning av narkotika-bruket gör staten ett alldeles utmärkt alibi för att förstärka polismakten. Det är den utvecklingen vi sett i Sverige. Pressen blåste upp narkotikaproblemet och skapade en hysteri utan like, det ropades på mer poliser, bättre kontroll och gud vet va. Det blev, som följd av detta, en stark opinion för fler poliser, och statsmakterna tog tacksamt emot den opinionen. Varför är ju inte så svårt att tänka sig. Och polisen fick utsträckt befogenheter till telefonavlyssning.

Nu tror jag personligen inte att staten hade några biavsikter med förstärkningen av polismakten – i den allmänna hysterin tänkte de väl inte så långt – men det är effekterna man måste se till och i det här fallet är de ju utvivelaktiga.

Detta bara några korta synspunkter, som jag inbillar mej är viktiga.

Kamratliga hälsningar
Stig A.

»Ungdommen som er inne i alvorlig stoffmisbruk er stort sett rekruttert fra de fattigste laga av befolkningen...»

forholda for unge ektepar med små barn, tvinges ofte begge foreldre ut i full jobb, uten at samfunnet har lagt forholda til rette ved hjelp av skikkelige daghjem med kvalifisert personale. Dermed går mange unge for lut og kaldt vann de første leveåra, nettopp i den tida de har størst behov for trygghet og stabilt miljø rundt seg. Dette gjør at mange unge er dårlig psykisk utrusta til å møte de krava samfunnet senere stiller.

De borgerlige avisene med VG i spissen har lenge fråset i hasj- og sniffeproblemet. Under dekke av å lage avskrekende reportasjer som skulle begrense problemene har de utnyttet ungdommens tragedie til sine egne kommersielle formål. Virkningene av sensasjonsreportasjene har bl. a. vært at stadig større ungdomsgrupper er blitt nysgjerrige og tiltrukket av disse stoffene. Narkotikahaiene har fått den beste PR de kunne ønske seg. Dessuten har avisene fullstendig tilslørt årsakssammenhengen ved å rette alt presset mot de unge stoffbrukerne, istedenfor å rette søkelyset mot det samfunn de er offer for.

Det er klart at ungdommens narkotikamisbruk betyr en stygg sprekk i «velstandssamfunnets» fasade. Dessuten begynner hasjbruket og sniffing å bre seg blant borgerskapets sønner og døtre. Myndighetene presses altså av en skremt opinion til å reagere. Men de konsen-

trerer seg om symptomet; narkotikamisbruk, trekker det ut av sammenhengen og gjør det til hovedårsak. Sakens rette sammenheng blir tilslørt, det hele gjøres til en ytre smittefare som truer den norske ungdommen (som ellers »har det bra på alle måter»). Hva gjøres så i praksis?

»Ungdommen som er inne i alvorlig stoffmisbruk er stort sett rekruttert fra de fattigste laga av befolkningen...»

BORGERNES YTRINGSDIKTATUR

Hvilken makt og innflytelse massemediene har, skulle være godt kjent og akseptert. At disse maktmidlene nesten utelukkende ligger i hendene på borgerskapet og brukes i undertrykkelsen av arbeiderklassen er ikke i den grad akseptert.

Men både titt og ofte erfarer arbeidsfolk at dette likevel er tilfelle. Arbeiderne på Jernverket har iallfall fått erfare dette i løpet av den siste tida. Maken til hets fra borgerpressen (inkludert den såkalte »Arbeider»-parti-pressen) mot en samlet arbeidsstokk noe sted skal en lete lenge etter.

Personlig vil jeg dessuten bare peke på følgende: Etter mitt foredrag i Studentersamfundet i Oslo 10/10 kom det på »MOM-sida» i Arbeiderbladet noen dager senere et innlegg som hetset mot jernverksarbeiderne og som stilte et spørsmål om vår solidaritet, stilt opp mot det jeg sa i mitt innlegg om enhet i arbeiderklassen. Jeg sendte et svar på dette til »MOM-spaltan». Da innlegget kom, var det politisk vesentlige i det skåret bort. I tillegg var ord som jernverksklubben og Jernverket byttet om, slik at det hele rett og slett var uforståelig. Altså: Til og med »MOM-spaltan» i Arbeiderbladet er underlagt det

borgerlige diktaturet.

Alt dette viser bare behovet for ei skikkelig arbeideravis som kan belyse og formidle opplysninger til gagn for ar-

beidsfolk i vår kamp. Kamerater: Støtt opp om Klassekampen!
Rana i november,

Terje Steiro.

RANA :

Bløff fra ordføreren!

Siden sist er det skjedd en ting i samband med konflikten ved Jernverket i Rana: Ordfører Øverli har lagt fram et »initiativ» som av pressa ble blåst opp som noe helt nytt.

Dette forslaget ble redegjort for på klubbmøte på Jernverket 13. november. Og det viste seg at det hele var en stor bløff. Forslaget til Øverli var det samme som Jernverksledelsens forslag til 5-skiftsordning, »38-timersforslaget» som allerede var avvist. Bedriftsledelsens forslag var bare »sprit opp» med endel »sosiale tiltak»:

- »Serios vitenskapelig undersøkelse om ulempene ved skiftgang.»
- »Frivillig fortidspensjonering tas opp.»
- »Tiltak for funksjonshemmede skal tas opp.»

Fra Jernverket i Rana.

..Højdahl ned på gulvet!..

Følgende leserbrev fra en arbeider ved Borregaard i Sarpsborg ble nektet tatt inn i Arbeiderbladet:

I dette blad for 23/10 d. å. fastslår O. Højdahl at »bare en sterk fagbevegelse er motvekt mot konsernene». Videre sier han: »Vi løser ingen problemer ved å skyte monopolkapitalistene», og gikk ellers sterkt inn for at vi tilslutter oss EEC. Han beviser ved sin uttalelse at han mener vi skal samarbeide med monopolkapitalen, at vi skal bli medarbeidere med vår argeste motstander i kampen for

bedre kår, når han sier at vi ikke skal »skytte» dem. Uttrykket »skytte» bruker han bevisst for å få medlemmer av fagbevegelsen til å dempe sin kamp mot Norges innlemmelse i EEC og dessuten til å minske den stadig mer utbredte militante kamp mot monopolkapitalen som vi ser er et faktum i disse dager.

Vår nestformann har bevisst til fulle at han bør fjernes fra sin stilling i LO og komme ned på gulvet til oss som føler monopolenes utbyttingsformer direkte på kroppen.

Josef Jørgensen.

»Hausmannslinjen» i Oslo – eksempel på

BYPLANLEGGING UNDER KAPITALISMEN

Kartskisse over Oslo sentrum. Den såkalte »Hausmannslinjen» som er omtalt i artikkelen strekker seg fra Hausmanns bru i øst til Rikshospitalet i vest. Bebyggelsen innfor de svarte feltene langs motorveiene skal rives.

Byplanlegging under kapitalismen er som all »offisiell» planlegging et middel for å løse kapitalistenes spesielle behov. I disse bestrebelsene får kapitalistene god hjelp av stat og kommune. Planen om å bygge den såkalte Sentrumsringen omkring Oslo sentrum er et eksempel på dette.

Denne skal bestå av fire veier; i nord: Hausmannslinjen (langs Hausmanns gate); i vest: Frederiks gate; i øst: Nylandsveien; i sør: Grunnlinjen.

Den nordlige delen langs Hausmanns gate skal bestå av to kjøreforretninger, hver med tre kjørefelt. Sjøl om traseen stort sett skal følge de næværende gatene må

hele 110 gårder rives for å få plass til den breie veien. 150 meter støvsone på hver side må ryddes for beboelseshus. Over 1400 mennesker må flytte ut av området.

I tillegg er det planlagt 20–25 000 parkeringsplasser langs sentrumsringen. 10 000 av disse skal plasseres i tilknytning til den nordlige delen, Hausmannslinjen. Dermed må enda flere boliger raseres, flere må flytte ut fra sentrum, erstatninger til grunneierne må betales osv.

Utbygging langs Hausmanns gate er beregnet å koste 49,5 millioner kroner. I virkeligheten vil kostnadene bli mye høyere. Firmaerstatninger, bygging av 250 000 kvm parkeringsanlegg og parkeringshus, ekspropriasjon av grunn til parkeringsanleggene, utgifter til flytting av 1433 mennesker samt til flytting av dem som bor der parkeringsanleggene skal plasseres – alt dette må også betales. Minst 80 millioner kroner må en regne med at hele prosjektet vil koste. Dette er penger som kommunen/staten – dvs. skattebetalerne skal betale. Dette er et typisk eksempel på pengeløsingen stor-kapitalen med byplanleggeres og kommunepolitikernes hjelp tvinger folk til å betale.

For at dette reaksjonære tiltaket skal bli satt ut i livet »smertefritt», har en

søkt å skjule blant annet for dem som må flytte, konsekvensene det vil få for bybefolkningen. Her er noen av dem:

- Økt forurensning fra eksos på grunn av flere biler. (Blyinnholdet i lufta i Oslo er alt i dag like høyt som i Los Angeles – som regnes som en av verdens mest forurensete byer.)
- Flere biler betyr økt antall ulykker. (Dessuten skal alle kryssene til Sentrumsringen, unntatt ett, skje i plan, dvs. direkte innkjøring fra sidevei til motorveien.)
- For kollektivtrafikanter fra drabantbyene vil de kollektive transportmidlene bli dyrere. Det blir sjeldnere avgang og lengre reisetid, fordi flere vil ta i bruk privatbil til jobben.
- Dårligere kollektivtilbud vil tvinge flere til å bruke bil. På lang sikt betyr det for bilistene å kjøre i sneglefart til og fra jobben, og å kjøre kvartalene rundt etter parkeringsplass.
- Beboerne som tvinges til å flytte har ikke fått beskjed – bare gårdeierne har fått melding, uten plikt til å underrette leieboerne.
- For å kjempe mot disse planene er det dannet en arbeidsgruppe som vil sette i gang motiltak. De som vil ta del i arbeidet, danne aksjonsgrupper e. l. kan skrive til Trafikkaksjonen, Postboks 2643 St. Hanshaugen, Oslo 1.

ENGELS OM »HAUSSMANN»

Hausmanns gate i Oslo – og den påtenkte »Hausmannslinjen» – er oppkalt etter den franske byplanleggeren Hausmann, som anla en rekke av boulevardene i Paris. Friedrich Engels skriver i »Bolispsørsmålet» (1872) noen ord som nesten 100 år senere tydeligvis har full aktualitet:

»I virkeligheten har borgerskapet bare en måte å løse boligproblemet på – en løsning som bestandig gjentar problemet på nytt. Denne måten kalles »Hausmann».

Med begrepet »Hausmann» mener jeg ikke bare den særegne bonapartistframferd til pariseren Hausmann – å bryte lange, rette og breie gater gjennom arbeiderkvarterene og å reise store, luksuriøse bygninger på begge sider av dem. Hensikten med det var, ved siden av å gjøre barrikadekamper vanskeligere, å utvikle et spesielt bonapartistisk proletariat av bygningsarbeidere avhengig av staten, og å gjøre byen til en ren luksusby. Med begrepet »Hausmann» mener jeg en praksis som etterhvert er blitt vanlig: Å lage bresjer i de mer sentrale arbeiderbydelene uansett om dette gjøres av helsemessige grunner og for å gjøre byen vakrere, eller på grunn av behovet for sentralt plasserte forretningsgårder og kravet om plass til jernbaner og gjennomfartsåre.»

GASS-ULYKKEN I KRISTIANSAND: Arbeidervern er ulønnsomt!

Den tragiske ulykken ombord i motor-tankeren »Pollo», hvor 12 arbeidere ble kvalt av CO₂-gass, viste hvor ubeskyttet norske arbeidsfolk er mot ulykker og skader av ulike slag. Ulykken ved Kristiansand Mekaniske Verksted måtte på grunn av sitt veldige omfang vekke oppsikt – og debatt om det manglende arbeidervern. Men selv om ulykken nok vil merkes når statistikker skal regnes opp og ulykkesoversikter skrives, er den dessverre ikke noe enkeltstående tilfelle. Den er mer den synbare bølgen i det store havet av ødelagte liv og lemmer i industrikapitalismen.

Det enkleste hadde sjølsagt vært om gassulykken kunne vært tilskrevet en enkelt mann. Blant pressefolk som var i Kristiansand ulykkesdagen spredte det seg rykter om mulig sabotasje. En fremmedarbeider meldte seg dagen etter, alvorlig nedbrutt. Han fortalte at han hadde støttet seg på en hendel under

sveising. Da hovedvendtilen var åpnet – og ingen veit av hvem – strømmet gassen ned i maskinrommet, hvor det oppholdt seg over 50 mann.

At så mange oppholder seg nede i et trangt og vanskelig maskinrom er ikke uvanlig, uttalte representanter for verksted og skipskontroll etterpå.

»Arbeidervern»

Ulykken blir etterforsket. At årsaken noen gang blir skikkelig klarlagt er tvilsomt. Enda mer tvilsomt er det om ulykken vil resultere i tiltak som kan berolige de tusenvis av norske verkstedarbeidere og sjømenn som daglig står overfor en liknende risiko på sine arbeidsplasser.

Riktignok ble det snakket mye pent om nødvendigheten av et bedre arbeidervern i Stortinget dagen etter. Kommunaldepartementets sjef fant til og med tida inne til å svare på en interpellasjon om helsefare i arbeidslivet, nesten 10 måneder etter at den var anmeldt fra stortingsmann Sverre Juvik. Virkelige tiltak vil det neppe bli for arbeidsgivere og Staten finner ut at det stadig stigende antallet arbeidsulykker blir for kostbart i form av tapt produksjon og sosiale utgifter. Skal arbeidsfolk oppnå forbedringer tidnok må de ta saka i egne hender.

En sjømanns syn

En sjømann Klassekampen har vært i kontakt med, og som sjøl kjenner forholdene ved KMV, understreker at denne ulykken ikke er et resultat av verre arbeidsforhold ved KMV enn andre steder. Det er høykonjunkturen og rasjonaliseringa som skaper arbeidspresset og redusert sikkerhet.

– Det er for øvrig vanlig at båtene

Rederkapitalen sikrer profitten

Båten skulle leveres om 14 dager. Arbeidet måtte påskyndes. Kontrakten bestemmer verftenes honorar. Hvis arbeidet forsinkes går penger tapt for verft og redere. Verftene kan til og med risikere bøter. Det har vært høykonjunktur ei tid for skipsfarten. Fraktratene er rekordhøye. Redernes formuer stiger i været med nye millioner hver dag. Kapasiteten må nyttes til det ytterste. Rederne har ikke råd til å la fast kapital ligge uaktiv ved kai eller ved et verft. Samtidig foregår det en beinhard rasjonalisering, om bord i båtene som på verft og andre arbeidsplasser på land.

Arbeidsintensivering betyr hardere press på arbeiderne, at kravene til sikkerhet ofte må skjæres ned. Arbeidet foregår gjerne i et kaos av ferdige og halvferdige elementer. CO₂-anlegg, som skal redde liv ved brann ombord, ble nå det som drepte. For også brannsluknings-systemet var halvferdig. Gassflaskene var koplet til. Men sirenene ble aldri utløst.

Det var hele 51 mann i ulykkesrommet. Godt redningsarbeid hindret at enda flere strøk med.

bare blir gjort halvferdige ved verftene, før de går til sjøs igjen. Rederne har ikke tid til å vente. I stedet følger en gjeng av reisereparatører stadig med. Som 18-åring og kombinert motormann og fyrbøter var jeg for et par år siden sjøl med på å seile en tanker til Cyracoa, med bare den ene av de to kjelene i drift og med pumper og øvrig kjelearmatur i ustand. Stadig fryktet vi at kjelene skulle brenne ned når pumpene stoppet, noe som kunne medført eksplosjon og katastrofe om bord.

En annen ting er opplæringen, f. eks. i bruk av CO₂-anlegg. På verkstedene er det lite opplysning om bruken og virkningen av slike anlegg. Sjøl gikk jeg et seks måneders kurs ved maskinistkoleuten å få den minste opplæring.

En tredje ting er ansvarsforholdet. Når båten ligger ved kai, har Det Norske Veritas ikke noe ansvar. Her kommer Arbeidstilsynet inn i bildet. Hvor illusorisk dette ansvaret må bli, ser vi av det faktum at Arbeidstilsynet ennå ikke har forskrifter for CO₂-anlegg, sier Klassekampens kontaktmann.

HARD JOBB FOR AMBULANSEFØRERE

I samband med programmet i Åpen Post har det kommet fram en rekke klager over ambulansetjenesten i Oslo, og beskyldninger har vært rettet mot ambulansesjåfører for dårlig arbeid. Typisk nok har ingen stilt spørsmål om hvordan det er å jobbe som ambulansesjåfører.

Den fysiske og psykiske belastningen det er å være på denne jobben verdsettes ikke gjennom gunstige arbeidsforhold eller god lønn.

Vi vil peke på at ved legevakten i Oslo er det ansatt 38 ambulansesjåfører, bare to flere enn i 1948. De er kommet til p. g. a. legeambulansen. Det er ikke gitt kompensasjon for økt arbeidsmengde og

økt trafikk. Disse 38, som er godt kvalifiserte, går på en beinhard 18-ukers skiftordning. Det settes opp en langtidspan, men med stadige forandringer blir det umulig å planlegge privatlivet.

Tunge løft, uregelmessig arbeidstid, mye overtid og spenningen som særlig følger med utrykninger, fører til muskelproblemer i hendene, rygg- og magebesvær, vansker med hjertet og nervene. Sjøførene har faktisk et av kommunens største sykefravær.

Grunnlønna – etter seks-sju år i intern syketransporttjeneste – er 30 000.

På bekostning av skikkelige arbeidsforhold, som igjen vil si mer forsvarlig service overfor publikum, har stat og kommune lenge utnyttet argumentene om helsepersonells »kalb» og »idealisme».

FRA ARBEIDSPLASSEN...

Sporveisstreik i Trondheim

Søndag 18. oktober streiket sporveistjenestene i Trondheim. Før den tid hadde arbeiderne sendt ut streikevarsel til den 15. oktober. Da tok imidlertid Kommuneforbundet et initiativ til nye forhandlinger, og streiken ble utsatt. På medlemsmøtet i foreninga den 15. ble det sendt ut nytt streikevarsel til søndag den 18., og streiken var 100 prosent effektiv.

Bakgrunnen for sporveistjenestegass aksjon var krav om bedring av arbeidsforholda, ruteopplegget for Singsakerlinja på søn- og helligdager, tjenesteturnusordninga og Sporveiens personalpolitikk.

Etter streikeaksjonen fikk de gjennom kravet om ruteopplegget, mens fortsatte forhandlinger måtte til på de andre kravene.

Grunnlaget for misnøyen i Trondheim er det samme som ved sporveien i Oslo – den harde rasjonaliseringa og stadig verre arbeidsforhold.

Hydro-bedriftene: Knappt flertall for ny avtale

Med svært knapt flertall vedtok de ansatte ved Hydro-bedriftene nylig en ny lønnsavtale. Men ved Eidanger Salpeterfabrikk på Herøya og i Glomfjord ble forslaget nedstemt. Forslaget om denne nye avtalen kom etter at arbeiderne gjentatte ganger har nedstemt framlegg om nye produktivitetsavtaler (som Klassekampen omtalte i nr. 11).

Misnøyen på Herøya har naturlig nok ikke blitt mindre etter dette. Særlig er arbeiderne misnøyd med forbundsledelsen i Kjemisk som gang på gang anbefaler forslag som ikke bedrer arbeids- og lønnsforhold.

20 000 kvinner

Ca. 20 000 norske kvinner er uten sjøl den lille beskyttelsen arbeidervernloven kan gi. Det dreier seg om kvinner som arbeider i innenriks- og utenriks sjøfart, luftfart, jordbruk og i lønnet husarbeid.

De fleste yrkeskvinner har så dårlige

forhold under og etter en fødsel at Norge ikke fyller kravene for å ratifisere Den internasjonale arbeiderorganisasjonen (ILO)'s ikke særlig vidtrekkende konvensjon om mødrevern av 1919 med revisjon fra 1952. Viktigst her er at den økonomiske støtten til mødre ikke er tilstrekkelig.

I kontoryket er det vanlig at kvinner får full lønn under permisjon p. g. a. svangerskap. Dette er oppnådd gjennom tariff-forhandlinger. Kvinner i industri og butikk får derimot bare sykepenger, og dette er under de 2/3 av full lønn som ILO-konvensjonen forutsetter.

Kvinnelige arbeidstakere får dagpenger (barselspenger) i 12 uker. Disse varierer med inntekten fra 7 til 44 kroner dagen. En annen sak er at 12 ukers svangerskapspermisjon er helt utilstrekkelig – noe sjøl Stortingets sosialkomite har innsett. Seks måneders permisjon med full lønn er et rimelig krav fra yrkeskvinnene.

Sit down på havna i Bergen

På havna i Bergen har en del rederier tatt i bruk egen arbeidskraft og militære mannskaper for å losse og laste båter. Dette har skjedd uten godtgjøring for de faste havnearbeiderne som hevder det strir mot avtalen. Da forholdet ikke ble rettet opp, gikk havnearbeiderne til en times sit down-streik 16. oktober. Aksjonen tvang rederne til forhandlinger der det ble oppnådd enighet.

Skoleskipsstreik

20 instruktører ved skoleskipene »Sørlandet» i Kristiansand, »Christian Radich» i Oslo og »Trøndelag» i Trondheim gikk torsdag 22. oktober til streik etter at forhandlinger hadde pågått i over seks måneder.

Sjømannsforbundet har reist krav for sine medlemmer ombord på skoleskipene om at de skal komme opp i tilnærmet samme lønn som instruktørene på sjøguttskolene, idet de utfører samme arbeid og har de samme kvalifikasjoner. I dag har instruktørene på skolene fra 50 til 75 prosent høyere lønn enn de på skoleskipene.

Omlag 200 elever måtte reise hjem.

12 arbeidere ble drept under »Pollo»-ulykken

Bortearbeidere organiserer seg

Omlag 2200 arbeidere på Hadeland arbeider utenfor distriktet. De fleste har jobb i Oslo, og mange må daglig sitte og skrangle på tog i 3 timer eller mer. I vår stiftet arbeiderne HADELAND BORTEARBEIDERFORENING for i fellesskap å kjempe fram bedringer.

Nylig rettet foreningen henstilling til

NSB om senking av prisene på månedskort og billett kort, utskifting av utidsmessige vogner på arbeidstogene, stans i nedleggning av lokalstasjoner og annen rasjonalisering samt en del andre rimelige krav. Kravene mener bortearbeiderne må kunne innfris for »NSB, som et statsdrevet selskap, må sette menneskelige og samfunnsmessige hensyn over de rent privatøkonomiske profitt-motiver.»

Føreløpig har distriktssjefen for NSB i Oppland gitt et slags svar på kritikken.

Profitt-motivet er sett ikke ukjent for NSB-ledelsen: »... vi må huske at NSB er en landsbedrift som hvert år har driftsunderskudd på mange millioner kroner, og at man ikke kan få gjort alt på en dag.» er hans »svar». Slike allmenne fraser er sjølsagt ikke bortearbeiderne interessert i å høre på. Kommer det ikke konkrete bedringer med det første, tviler vi ikke på at bortearbeiderne vet å finne kvassere midler for å bedre transportforholdene.

Utvisning på Katedralskolen på grunn av

Enhet arbeidere - elever

Under streiken i Oslo Sporveier ble det satt i gang støttearbeid til de streikende av elevene ved Oslo Katedralskole. Mange elever hadde gjennom sin daglige kamp mot rasjonaliseringsframstøta i skolen fått forståelse for at det er riktig og nødvendig å skape en bred front mellom det arbeidende folket, studenter og skoleelever i kampen mot vår felles fiende, kapitalen. Denne forståelsen førte til at da streiken brøt ut, satte elevene i gang støttearbeid for de streikende gjennom pengeinnsamlinger, spredning av løpesedler og plakater som redegjorde for sporveiarbeidernes arbeidsforhold.

Den borgerlige undertrykkinga i skolen slo ut i full blomst på Katta da støttearbeidet kom i gang. Plakatene ble revet ned, elevene ble nektet å holde et allmannamøte der to representanter for de streikende arbeiderne skulle vært til stede. Skoleledelsen hengte opp en plakat hvor det sto: »Det er forbudt på skolens område eller i dens umiddelbare nærhet å engasjere seg for eller imot streikende i inn- eller utland, ved å henge opp plakater eller dele ut løpesedler.»

Dette vakte sjølsagt stor forbitrelse blant elevene og det kom til demonstrasjoner utenfor rektors kontor. Da rektor gikk til det skritt å utvise to elever som hadde vært svært aktive i støttearbeidet ble forbitrelsen enda større. I klasse etter klasse ble det vedtatt resolusjoner hvor

det ble truet med aksjoner dersom de to utviste elevene ikke umiddelbart ble tatt inn på skolen igjen. Samtidig vedtok sporveiarbeiderne på et av sine massemøter sin fulle støtte til Katta-elevene og krevde at de to utviste elevene straks ble tatt inn igjen. Også mange lærere på Katta støttet dette kravet. Presset fra en enhetlig elevmasse, støtten fra lærere og arbeidere gjorde at skoleledelsen måtte ta de to utviste inn igjen. Dette var en konkret seier for kampen mellom skoleelever og arbeidfolk.

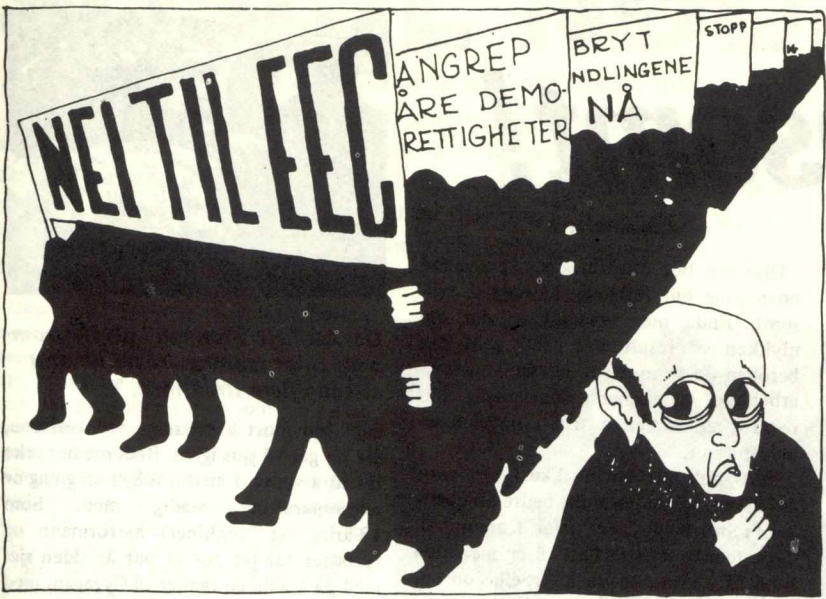
Vi kan trekke mange lærdommer av de tingene som har skjedd på Katta. Sett fra skoleelevers synspunkt ble følgende avslørt gjennom hendelsene:

1. Dagens skole-»demokrati» fungerer ikke når elevene åpent gir til kjenne

enhet og kampfellesskap med det arbeidende folket. Umiddelbart ble det »liberale» slør kastet til side og rein politisk undertrykking ble stående igjen.

2. Når elevmassen virkelig mobiliseres og går til enhetlig kamp blir skolebyråkratiet en papirtiger som ikke har noen ting å stille opp. Katta er en av de første skolene i landet hvor elevene har kommet fra diskusjons- og resolusjonsstadiet og over til kampstadiet. Dette gjelder såvel kampen mot rasjonaliseringsframstøt som virkeliggjøringa av parolen »enhet arbeidere-studenter-skoleelever». Enhet og kampvilje har ført til at Katta-elevens stilling i forhold til skolebyråkratiet i betydelig grad er styrket.

3. De konkrete tingene som skjedde har bekreftet riktigheten av parolen om at det må skapes enhet i kampen mot rasjonaliseringa. Uten aktiv støtte fra sporveiarbeiderne, lærerne og studentene, hadde Katta-elevene stått ti ganger svakere. Katta-elevene og sporveiarbeiderne seiret i sin kamp, nettopp fordi de samlet seg om parolen: »Enhet gir seier». Dette er viktige lærdommer for arbeidere, studenter og skoleelever over hele landet.

EEC-MOTSTANDERE!

I nr. 10 av Klassekampen sto artikkelen «Vårt syn på Folkebevegelsen». Den slo fast at Folkebevegelsens «råd» la opp til en politikk som er uakseptabel som grunnlag for motstandskampen «alternativer» i stedet for harde aksjoner. I «rådet» første pressemelding het det at Folkebevegelsen «vil som første alternativ arbeide for at Norden på et felles grunnlag tar opp forhandlinger med Fellesmarkedet om en handelsavtale». I en galoppundersøkelse seinere i høst stilte bevegelsens ledelse også opp «assosiering» som et slikt alternativ. Klassekampens syn er at utgangspunktet må være enhet mellom alle som kjemper mot EEC, uansett hvilken stilling de tar til den politikk som skal føres hvis et medlemskap blir forhindret. Bestemte «alternativer» splitter motstanderne.

Men i Klassekampens kommentar stod også følgende å lese: «Vi tror ikke

landet blitt dannet stadig flere slike grunnplanskomiteer.

Initiativet til demonstrasjonen mot statsbudsjettet og aksjonsdagen 2. desember har ført til et oppsving i kampen.

Etter vår oppfatning er det også det politiske grunnlaget som arbeider- og aksjonskomiteene bygger på som best sikrer en aktiv mobilisering av arbeiderklassen og andre deler av folket. Marxist-leninistene vil fortsatt arbeide for å øke opplutninga om denne politikken. Samtidig stiller vi spørsmålet: Hvordan kan motstanden som finnes blant alle EEC-motstandere komme mest slagkraftig til uttrykk?

Enhet mot EEC

Vi tror følgende er viktig: Aktivt arbeid for og deltagelse i felles lokale aksjoner. Vi oppfordrer både medlemmer av arbeiderkomiteene, Folkebevegelsen og andre EEC-motstandere til å gjennomføre felles diskusjoner slik at dette kan bli mulig. Vi beklager

ENHET MOT EEC!

det er noen viktig oppgave å bekjempe «Folkebevegelsen»... Den vil trolig sjelden bevege seg vekk fra avisspaltene og ut i det levende livet. Gjør den det, skal en være på vakt. Utviklinga de siste månedene har til fulle bekreftet at denne kommentaren både var overflattisk og sekterisk.

Oppslutninga om Folkebevegelsen — en god ting.

I løpet av høsten har Folkebevegelsen mot EEC fått tusener av medlemmer. Det er utvilsomt en god ting, et uttrykk for at motstanden i folket er voksende. Det er mange steder opprettet lokalavdelinger som har samlet et stort antall progressive. Disse går i hovedsak inn for å bekjempe den truselen EEC representerer for det arbeidende folkets livsinteresser. Folkebevegelsen har derfor to sider. Den ene domineres av toppledelsens «alternativer» og manglende vilje til å mobilisere folket i aksjoner. Den andre av vanlige medlemmers, dvs. flertallets, ønske om handling. Det siste er etter vår mening det avgjørende, og utviklinga i Folkebevegelsen gir både et godt grunnlag for og et håp om enhet mellom alle EEC-motstandere.

Arbeider- og aksjonskomiteene.

I slutten av september tok fagorganiserte i Oslo initiativ til Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid. Dette initiativ har fra første stund hatt alle marxist-leninisters støtte. Gjennom de siste månedene har det rundt om i

sterkt slike svar som Folkebevegelsens «daglige leder», Arne Haugestad, gav på Arbeiderkomiteens forslag om felles demonstrasjon mot EEC-budsjettet. (Se faksimile).

FOLKEBEVEGELSEN MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgiro nr. 20 88 77

ÅRSBEREDELSE FOR 1970
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

ÅRSBEREDELSE FOR 1970
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

ÅRSBEREDELSE FOR 1970
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

ÅRSBEREDELSE FOR 1970
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

ÅRSBEREDELSE FOR 1970
Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.

Hovedfienden i kampen mot EEC er monopolkapitalen, dens allierte og betalte talsmenn. Hele det arbeidende folket, ja også deler av borgerskapet, har interesse av å hindre medlemskap. De organiserte EEC-motstandere bør alltid ta dette som et utgangspunkt for sitt arbeid.

Bekjemp dyrtida og alle overgangstiltak!

Forsvar den nasjonale suvereniteten!
Enhet i kampen mot EEC!

Davignonrapporten: Polit

EEC-landene har ikke tenkt å vente til den monetære unionen er gjennomført før de går i gang med det politiske samarbeid. Davignonrapporten legger opp til et utvidet politisk samarbeid allerede på det nåværende utviklingstrinn. En del av hovedpunktene er gjengitt nedenfor:

- Et forent Europa er og blir det fundamentale mål som man må oppnå snarest mulig, og er i tråd med Paris- og Roma-traktatene.
- Det økonomiske fellesskap må utfylles med en tilsvarende utvikling på det rent politiske plan, for å framskynde det øyeblikk da Europa kan uttale seg med en stemme.
- «Oppbyggingen» av EEC må foregå suksessivt, da en gradvis utvikling best vil kunne fremme en felles politisk holdning innen Europa. Utenriksministrene er enige om at de første konkrete anstrengelser bør foregå ved samråd om utenrikspolitikken.
- Det skal to ganger i året arrangeres utenriksministermøter mellom de seks EEC-land og de fire søkerlandene Norge, Danmark, Eire og Storbritannia.
- Ministrene understreker sammenheng mellom medlemskap i EEC og deltakelse i saker som skal fremme den politiske samling.
- Hvis Norge går inn i EEC, vil det bety at Norge blir enda sterkere knyttet til den imperialistiske blokk enn vi er i dag gjennom NATO-medlemskapet. Det norske folk vil bli underlagt bestemmelser som tæes av de store europeiske monopoler og deres overnasjonale organer i Brussel. På lengre sikt åpner dette skremmende perspektiver. De seks EEC-landene har tidligere gått med planer om å opprette en felles Europa-hær, som vil bli et nytt og kraftig voldsapparat i hendene på monopolkapitalen og dens overnasjonale stat, som et Europas forente stater vil bety. En slik utvikling utgjør en alvorlig trusel mot det arbeidende folket i EEC.

Stray sammen med tu

HVORDAN ARBEIDER EN LOKAL AKSJONSKOMITE?

Nordre aksjonskomite mot EEC og dyrtid var en av de første distriktskomiteene som ble opprettet i Oslo. Den omfatter distriktene fra Korsvoll i nord til Sogn/Gaustad i sør. I dette området ligger bl. a. to større sosiale institusjoner med tilhørende boligfelt, de to studentbyene i Oslo og et mindre industristrøk.

Initiativet til å danne denne komiteen ble tatt av den lokale ML-gruppa, som inviterte EEC-motstandere i distriktet til et åpent konstitueringsmøte. Fra første stund ble en rekke politisk uorganiserte EEC-motstandere aktivt med i arbeidet. Klassekampen har hatt en samtale med en av disse, en kvinnelig sykepleier som leder en av de 4 lokale bostedsgruppene som denne distriktskomiteen omfatter.

— På hvilken måte er arbeidet organisert?

— Den første viktige oppgaven for komiteen var å opprette lokale grupper i de ulike boligfeltene innenfor området. Den sentrale komiteen har med folk fra de forskjellige delene av distriktet, og vi leder hver vår bostedsgruppe. I mitt område var den første oppgaven å gjøre dette initiativet kjent for beboerne og folk på arbeidsplassene. Vi begynte med å dele ut Aksjonskomiteens brosjyre sammen med en lokal stensil med praktiske opplysninger. Samtidig inviterte vi til et møte om EEC-budsjettet, der det også ble valgt et lokalt styre.

— Arbeidsoppgaver hittil?

— Den første var å mobilisere til statsbudsjettedemonstrasjonen 10. desember. Vi oppsøkte da samtlige husstander for å motivere folk til å delta, hang opp plakater på arbeidsplassene og delte som nevnt ut brosjyren. Resultatet ble en ganske god opplutning.

Ellers har vi organisert to studiesirkler om konsekvensene av medlemskap. De kommer sammen på forskjellig tid fordi de fleste her jobber skift. Vi reknar også med å avholde jevnlig åpne informasjonsmøter i tida framover. Når den sentrale aksjonskomiteens fakta-samling er ferdigtrykt, vil alle interesserte bli invitert til å delta i en lese- og studiegruppe.

— Hvordan er opplutninga?

— Vi synes den er god, foreløpig er omtrent 10% av beboerne i området aktivt med. De fleste vi har kommet i kontakt med er mot eller skeptiske til EEC, men mange tror ennå at det ikke nytter å ta opp kampen. Den stemninga er

det vår oppgave å vende. Arbeidet foran aksjonsdagen 2. desember kan her bli et vendepunkt, slutter hun.

Klubbstyret ved A/S Norelektro MOT DYRTID OG EEC!

Vi har klippet følgende innlegg fra en Drammens-avis:

Klubbstyret ved A/S Norelektro vil sterkt distansere seg fra det syn LO-ledelsen forfekter i forbindelse med EEC. — Samtidig vil vi få stille spørsmålet om ledelsen har flertallet av medlemmene bak seg. Vi betviler det sterkt. — Klubbstyret ved Norelektro vil gi uttrykk for at det vil gi sin støtte til «Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtiden», og vil samtidig oppfordre andre klubber og fagforeninger, samt enkeltmedlemmer til å slutte opp om aksjonskomiteen.

Drammen, 11. november 1970.
Klubbstyret ved A/S Norelektro.
Thor H. Skaug. John Molin.

EEC OG DYRTID

hefte utgitt av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid og Rød Front-styret i Det Norske Studentersamfund. Egner seg godt til studier om EEC og dyrtida, og om strategien for kampen mot disse framstøta. Pris kr. 3. Kan bestilles fra Arbeiderkomiteen..., Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgiro 20 88 77

til angrep, må vi samle krefter for å slå den tilbake. Vi står ennå ikke så sterkt at vårt alternativ er på tale. Norden er ikke noe alternativ. «Nordøk» er i realiteten et mindre EEC som går ut på det samme: å gi monopolkapitalen muligheter til en felles nordisk «ordning» med medlemskap i EEC som mål. Går vi inn for Nordøk er vi sikre på å komme med i EEC. Det samme gjelder assosieringsordninger som er bindende og fører til medlemskap om få år. Vi må regne med at staten og monopolkapitalen legger fram slike «alternativer». Det vil si at folket ikke får noe valg. Det blir EEC på den ene eller den andre måten, mens en del folk tror de har gått imot. Det ville ikke vare lenge for vi oppdaget svindelen. Derfor er «alternativene» livsfarlige. Bare en ting kan hindre EEC-medlemskap. Det er aktiv og prinsippfast motstand mot alle monopolkapitalistiske stormarkeder og konsekvent kamp mot EEC.

WERNER-PLANEN (BRÜSSEL)

Integrasjonsprosessen innen EEC er mellom medlemslandene er gjennomført felles marked med en felles ytre toll avviklet med noen få unntak. Resultatet beskrevet tidligere i Klassekampen: produksjon og kapital, rasjonalisering for det arbeidende folket i medlemsland

Toll-unionen er imidlertid bare et første skritt på veien mot en stadig sterkere samordning av medlemsstatenes politikk. Allerede i innledningen til Roma-traktaten er det slått fast at målet på lengre sikt er en politisk union mellom medlemsstatene. Dette ble bekreftet av EEC-møtet i Haag 1. og 2. desember 1969 som stilte to konkrete oppgaver: utvikling av det økonomiske og monetære samarbeid og utvikling mot politisk enhet. Resultatene av de utredninger som ble satt i verk, foreligger nå gjennom Werner-rapporten og Davignon-rapporten.

Werner-planen betyr en total utsettelse av en nasjonal økonomi. Siktemålet er en økonomisk og monetær union, hvor noen av hovedpunktene er gjengitt nedenfor: o EEC skal fastsette retningslinjer for de enkelte lands økonomiske vekst, sysselsettingsnivå og prisnivå. De store linjer i konjunkturpolitikken skal også vedtas på fellesskapsplanet. Ut i fra de erfaringer vi har fra EEC i dag, og som tidligere er beskrevet i Klassekampen, vil dette bety større arbeidsledighet, økt tvangsfor-

„Serordning

Driftsoverskotet i norsk jordbruk ved Dermed vert det vanskeleg å halde op Sjølv om gardbrukarane legg om produkskapet i dag har god marknad for,

AKSJONSKU

På bedriftene i Odda og Sauda er en i gang med å forberede aksjonskomiteer mot EEC og dyrtid. Samme arbeidet er i gang på en rekke bedrifter i Bergen.

Arbeidere, studenter og lærere på universitetet i Bergen satte tidlig i november ned en komite til å forberede den store aksjonsdagen 2. desember. En liknende komite ble nedsatt på møte av fagorganiserte der den 8. november. Komiteen hadde til oppgave å forberede 2. desember-aksjonen og å velge en komite mot EEC og dyrtid på folkemøtet etterpå.

I Oslo er det foreløpig opprettet lokale komiteer på Østkanten, Linderud og Bøler og i Nordre Distrikt. Ved Universitetet i Oslo er det dannet en komite for studenter og ansatte, samt grupper på flere institutter. En rekke steder i Oslo-området er det arbeid i gang med starting av lokal-komiteer.

Betjeninga ved Oslo Sporveier, som var blant initiativtakerne til dannelsen av Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid, vil også opprette egen foreningskomite.

FAGLIGE TILLITSMENN I ODDA:

ARBEIDERKLASSEN I LEDELSEN!

Følgende faglige tillitsmenn i Odda: Hans Sekse, Jacob Raaen, Vidar Våde, Kjell Johannessen, Bjarne Narheim, Alf Kindem og Anstein Helland, oppfordrer i et innlegg i ei lokalavis til kraftig motstand mot EEC.

I innlegget heter det bl. a.:

Blant vanlige folk er det sterk motstand mot EEC-medlemskap. Derfor får ikke vi vite hva som går for seg under forhandlingene i Brussel. Styresmaktene prøver å vinne tid, de vil holde folket i ro til det såkalte forhandlingsresultatet er framlagt. I mellomtida driver politikerne et komediespill som ikke har noe

med saken å gjøre. Dette må vi ikke finne oss i. Arbeidsfolk er hardest truet. De må gå i kampen for å slå tilbake dette framstøtet. Dette haster. Skal vi greie å samle folket, må vi begynne straks. At monopolkapitalen og staten vil bruke alle metoder for å presse og lure oss inn i EEC er etter hvert blitt klart for alle. Aktiv motstand er derfor helt nødvendig.

I denne kampen må arbeiderklassen ha ledelsen. Det er den største og mest kampdugelige klassen. Bare arbeiderklassen kan gjennom demonstrasjoner og streiker oppnå virkelige resultater. Den er hovedkrafta. Selvsagt bør alle motstandere av EEC føre felles kamp, men arbeiderklassen kan ikke være haleheng til vage borgerlige interesser. For små-

borgerskapet er faren ved EEC at de må bli lønnsarbeidere. Derfor vil disse ha lett for å vakle og gi etter for snakk om særordninger som skal trygge nettopp deres posisjon. Vi vet at slike særordninger ikke kan bli varige og reelle, men snakket har vært nok til å forvirre en del folk allerede.

Vi ser hvorledes forskjellige bevegelser og personer prøver å komme med «alternativer» til EEC, de nordiske «løsninger» eller andre ideer som skal hindre medlemskap eller i alle fall utsette avgjørelsen. Dette er en livsfarlig politikk for arbeidsfolk. Vi har ingen grunn til å komme med alternativer som passer monopolkapitalen. Vårt alternativ er arbeidermakt, sosialisme. Når fienden går

isk union målet!

EEC-ministre. Salgsmålet er alt på plass hos Moss-advokaten.

OM EEC'S FINANS OG PENGEPOLITIKK: L SKAL DIKTERE!

nå kommet så langt at en tollunion er etablert, dvs. at de seks landene utgjør et felles tollområde, hvor de interne tollsatser er avviklet, og den integrasjonsprosessen er nå en stadig sterkere konsentrasjon av økonomisk og strukturrasjonalisering og verre kår for arbeidende.

flytting av arbeidskrafta, permanent dyrting og ytterligere monopolisering. De pengepolitiske beslutninger vil bli sentralisert, slik at det ikke lenger vil bli kursvingninger mellom de enkelte medlemsland. Dette betyr i realiteten en felles EEC-valuta. I et intervju med Newsweek for 17/8 i år sier EEC-kommisjonens president Malfatti om en felles valuta: «Den vil bety et nøkkel-element i oppgivelsen av nasjonal suverenitet.» På dette punkt legges grunnlaget for en kommende politisk union.

Budsjett-politikken er også en fellesskapsak. EEC skal fastsette blant annet budsjettets størrelse, formene for finansiering av eventuelt underskudd og anvendelsen av eventuelt overskudd. Statsbudsjettet for 1971 gir et bilde av hva vi kan vente: verre kår for folket gjennom økte avgifter og ytterligere lettelse for monopolkapitalen. De skattemessige grenser skal avskaffes. Dette vil bety en ytterligere harmonisering av skatte- og avgiftspolitikken mellom medlemslandene imellom. Innføring av det arbeiderfiendtlige moms-systemet var det første skritt i denne harmoniseringa.

Kommisjonens gjentatte uttalelser om at det private konsum må begrenses og at dette vil måtte føre til høyere skattebelastning viser at også en slik skatte- og avgiftsharmonisering er rettet mot det arbeidende folket i medlemslandene. Werner-planen tar sikte på at den økonomiske og monetære unionen skal fullføres innen 1980. En slik union er av flere riktig karakterisert som «en surdeig for utviklingen av den politiske union». Samtidig sier Malfatti i det nevnte intervjuet at «Monetær og politisk union går hånd i hånd. Det som da vil bli den største handelsmakt i verden, må opplagt ha en felles forsvars- og utenrikspolitikk.»

ngar" vil ikkje berge jordbruket!

t halvert ved medlemskap i EEC. De fleste norske jordbruk i det heile vil bli lukket for produkt som Felles- og driftsoverskottet gå ned med

30-40 prosent. Slik framstiller jordbruksorganisasjonane stillinga for jordbruket.

»Varige serordningar skal berge jordbruket», heiter det så i propagandaen til EEC-tilhengarane.

Dette pratet om serordningar er tøv. Røynelege serordningar let det seg truleg ikkje gjere å få. Men sjølv om forhandlingane i Brussel skulle gje serordningar som resultat, vil dei ingen innverknad ha på jordbruket.

Dei strukturendringane som har funne stad i jordbruket og som skal gjennomførast heretter, har to viktige grunnar. Dei produktionsreiskapane industrien framstiller til bruk i gardsdrifta er forma etter kapitalens behov for profitt meir enn etter dei røynelege behova i jordbruket. Dei dyre driftsreiskapane skaper krav om ny struktur i næringa dersom fortienesta skal haldast oppe. Men desse reiskapane er ikkje framstilte for å dekke aktuelle behov i jordbruket.

På hi sida er kapitalen avhengig av at tilbodet på arbeidskraft alltid er større enn etterspørselen for at profitten skal bli så høg som råd. Difor er det naudsynt å dra arbeidskraft frå bygdenæringane til industrien. Det blir gjort i dag - her i landet og i enda sterkare grad i EEC-landa. Det er skapt eit kunstig overskot på arbeidskraft i jordbruket, og eit like kunstig underskot i industrien.

Vil dette forholdet bli forandra her i landet ved at jordbruket får serordningar i EEC? Sjølv sagt ikkje. EEC er skapt av og for monopolkapitalen. Kva formelle serordningar norsk jordbruk enn får - like avhengig er gardbrukarane av å bli dei

EEC BETYR SKJERPET DYRTID - MOTSTANDEN I FOLKET VOKSER

2000 demonstrerte mot EEC-budsjettet!

2000 demonstrerte mot statsbudsjettet i Oslo tirsdag 10. november. Protestmarsj og møte ble arrangert av Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid og Faglig Studentfront i Oslo. Fra Youngstorget gikk demonstrantene til Stortinget, der en uttalelse ble overlevert. I uttalelsen heter det bl. a.:

»Folkemøtet krever videre at momsens øyeblikkelig fjernes fra dagligvarer, strøm og brensel, dessuten at prisstopp settes i verk straks. Statsbudsjettets forslag om reduksjon i selskapskatten avvises. De store formuer og inntekter må i stedet bli gjenstand for strengere beskatning.»

Toget vendte tilbake til Youngstorget, der det ble holdt korte appeller av formannen i Aksjonskomiteen, Per Skotheim, Lasse Efskind, som tok opp soldatens økonomiske kamp, Bjørgulf Froyn fra Sporveisbetjeninga og Helga Forfang fra studentene.

I sitt innlegg understreket Skotheim at arbeidet framover i kampen mot EEC og dyrtida må konsentreres om å danne lokale

aksjonsgrupper. Bare intensivering av dette arbeidet gjør en mer effektiv kamp mot den hjemlige og internasjonale monopolkapitalen mulig. Han pekte også på sammenhengen mellom den faglige lønnskampen og den kampen arbeidsfolk må føre mot avgiftsforhøyelser, økte trygdepremier osv. Arbeiderklassens rike erfaringer i kamp mot kapitalen setter denne klassen best i stand til å lede an i folkets kamp for bedre kår.

STATSBUDSJETTET :

DNA uten alternativ

Prisstiginga vil i det kommende året bli verre enn den har vært i 1970! Det er den konklusjonen som det statsoppnevnte Aukrust-utvalget har trukket etter å ha gransket virkningene av det vedtatte statsbudsjettet. Monopol- og storkapitalistene tjener

på denne utviklinga, folk flest vil merke dyrtida hardere.

Innholdet i budsjettet ble inngående kommentert i forrige nummer av Klassekampen. Her skal vi bare kort gjenta de viktigste momentene.

At statsbudsjettet skal forberede og lette medlemskap viser seg særlig gjennom to forhold. Det er et dyrtidsbudsjett og et monopoliseringsbudsjett. La oss kort se på det første.

På en rekke felter har avgiftene ved kjøp og bruk av vanlige konsumvarer gått opp. Det gjelder f. eks. alkohol, tobakk, bensin, bilhold og fjernsyn, kort sagt ting som folk flest bruker og kjøper. Virkningene på prisene blir også større enn selve avgiften tilsier. 20 % moms kommer nemlig i tillegg. En avgiftsøkning på bensin på 15 øre betyr i realiteten 18 øre!

Bratteli aksepterer økte avgifter og medlemskap i EEC.

Som nevnt vil budsjettet også på lengre sikt virke inflasjonsskapende. Riktignok jempes «kjøpepresset» (!) ved å ta penger fra vanlige folks lommer. Men når en samtidig øker statens kjøpekraft vil kapitalistene selvsagt også utnytte den sjansen til å sette prisene i været for å ta inn mest mulig profitt.

Monopoliseringsbudsjett.

Som nevnt vil budsjettet også øke konsentrasjonen av kapital, dvs. intensivere takten i strukturrasjonaliseringa og fraflyttinga fra utkantstrøka. Viktig er her den økte arbeidsgiverpremien til folketrygden - denne er som kjent en skatt på bruk

Av denne demonstrasjonen kan en ikke trekke svært vidtgående konklusjoner om situasjonen i arbeidet mot EEC og dyrtid. Men et par ting kan sies. For det første betydde demonstrasjonen utvilsomt et gjennombrudd i mobiliseringa av studentmassen i Oslo, og også blant skoleelevne var oppslutninga bra, tatt i betraktning at elevne ikke er blant de grupper som mest direkte lider under budsjettets forordninger. En god, men for liten del av deltakerne var arbeidere. Oppslutninga viste her at en er i ferd med å vinne innpass og har klart å mobilisere en del av de mest framskredne, særlig blant de yngre, men mye arbeid gjenstår for å sette de brede arbeidermassene i full bevegelse. Det er her hovedtyngden i arbeidet må settes inn i tida framover.

Til slutt vil vi peke på at Aksjonskomiteen gjorde et bra arbeid med agitasjon og propaganda, og sikkert la ned mange spirer som det kan høstes av seinere.

ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID Postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgiro 20 88 77

For å styrke kontakten med alle som vil kjempe mot EEC og dyrtida, har Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid satt i gang medlemstegning. Medlemskap kan tegnes ved henvendelse til lokale arbeiderkomiteer, eller til Arbeiderkomiteen sentralt. Medlemskap koster kr. 5, og pengene blir brukt til den videre kampen mot EEC og dyrtida.

ARBEIDERKOMITEENE

I Trondheim er kampen mot EEC og dyrtid i godt gjenge. Det er dannet aksjonskomitee for hele byen. 4 lokale grupper er nedsatt, og foran aksjonsdagen 2. desember blir det holdt stands i byen for å agitere for anti-EEC-arbeidet. Foruten arbeidere fra Trondheims Mekaniske Verksted, er studenter fra NTH, gymnasiaster m. fl. organisert i arbeidet. På 2. desember planlegges demonstrasjon samt stort åpent møte for å trekke enda flere med i kampen mot EEC og dyrtida.

På Notodden er det også nedsatt komitee. Arbeidet er alt kommet så godt i gang at det planlegges demonstrasjoner der 2. desember.

I midten av november var det i tillegg dannet komiteer følgende steder: Bærum, Skedsmo/Lørenskog, Nesodden, Larvik, Halden, Ryfylke folkehøgskole, Sand. Arbeid i gang med oppretting av komiteer er bl. a. i gang i Kristiansand, Ås, Tønsberg, Kristiansund, Fredrikstad, Moss og Drammen.

Kjell Hovden om REVOLUSJONÆR VOLD

Den mest reaksjonære delen av borgerpressa ynder å framstille kommunister som voldsfanatikere. Samtidig doserer sosialdemokrater og andre liberalere at viktige reformer kan gjennomføres uten at arbeiderklassen forbereder seg på, eller anvender vold. Alt kan utrettes ved stemmesedler og forhandlinger.

K l a s s e k a m p e n har snakket med Kjell Hovden, klubbformann ved Norgas fabrikker i Oslo, om marxist-leninistenes syn på vold.

— Sosialdemokraten Per Kleppe sier i en artikkel i DAGBLADET 31/10 AT NORGE «BYR PÅ MULIGHET» FOR Å VINNE FRAMGANG OG MAKT UTEN BRUK AV VOLD», DIN KOMMENTAR?

Se på historien! Periodene med konfrontasjon, som har brakt arbeiderklassen framover, har vært preget av vold. Periodene med konsolidering har derimot ofte vært fredelige. I de periodene da klassekampen har vært skjerpet, har arbeiderklassen stått konfrontert med borgerskapets voldsapparat. De gangene en har stått konfrontert med undertrykkelsesapparatet, men ikke har kunnet mobilisere arbeiderklassen og har måttet bøye av, har en aldri vunnet noen seier.

I særlig spente situasjoner der klassekampen er skjerpet av nasjonale eller internasjonale omstendigheter, så skjerpes også borgerstatens maktfunksjoner. Borgerstaten går da til direkte voldelig undertrykkelse ved hjelp av politi- og militærmakt. Et eksempel: Menstadslaget i Skien. Om ikke arbeiderklassen hadde vært mobilisert til å møte undertrykkingsapparatet med revolusjonær vold, hadde arbeiderbevegelsen i landsmålestokk lidd totalt nederlag etter Menstad. Nettopp ved å markere vilje til å kjempe med de nødvendige midler — også med vold — kunne arbeiderklassen komme på offensiven etterpå.

Et eksempel på det motsatte er etterkrigstida. Rett etter krigen var arbeiderklassen ideologisk motivert for kamp og for å etablere politiske posisjoner gjennom kamp — en metode de hadde utviklet under krigen, bl.a. i motstandsbevegelsen mot fascismen. De internasjonale erfaringene fra arbeiderbevegelsens motstand i 1939-45 hadde også stor betydning. En hadde vunnet et utgangspunkt som bare en del av den europeiske arbeiderklassen visste å utnytte ved å omdanne den nasjonale forsvarskampen til sosialistisk revolusjon.

— Enkelte bevegelser som FLQ i Canada og PFLP i Palestina har gått til individuelle terroristiske aksjoner som flykapring og kidnapping. Hva betyr dette?

— Slik terrorvirksomhet kan aldri stille

spørsmålet om å vinne det politiske hegemoni for de brede massene av folket, og er derfor ikke noe våpen i de

Kjell Hovden

arbeidende massenes hender. Isolerte terroraksjoner utført av konspirative grupper kan aldri og har aldri stilt andre krav enn slike som bare omfatter deres egen organisasjon, eller i høyden et helt begrenset reformkrav som ikke innebærer at massene har vunnet politisk hegemoni gjennom utviding av sin makt. En terroristorganisasjon vil alltid overlate til de sittende makthavere å gjennomføre krav. Det betyr at makthaverne fortsatt sitter med den samme makt og i den samme posisjon som før.

BORGERSKAPET BRUKER TERROR

Borgerskapet trekker bevisst fram terroristorganisasjoners aksjoner for der ved å styrke sitt maktapparat. Fordi massene ikke i seg sjøl ser det som sin hovedoppgave å forsvare terroristaksjoner, vil man ha vansker med å finne motvekt mot styrkinga av statens undertrykkingsapparat som egentlig styrkes for å undertrykke massene. Terrororganisasjonenes handlinger er egentlig bare sekundære årsaker.

Ofte iverksetter borgerstaten sjøl terroraksjoner som påskudd for å skjerpe

undertrykkinga av massenes interessekamp og revolusjonære virksomhet.

— Hva mener så marxist-leninistene når de sier at arbeiderklassen må forberede seg på å bruke vold for å innføre sosialismen?

— I den langsiktige målsettinga om å opprette et klasseløst samfunn, noe som innebærer avskaffing av kapitalismen og det ene menneskets utbytting av det andre, er det nødvendig å styrke det borgerlige statsapparat og de funksjoner borgerskapet utøver sin makt med. Ikke minst når vi tenker på at borgerskapets siste skanse er rå og åpen militær makt med alle de våpen vi i dag kjenner, er det tvingende nødvendig å gjøre arbeiderne ideologisk i stand til å nedkjempe også denne skansen. Derfor må enhver strategi som går ut på å forvandle samfunnet til et nytt, også omfatte nedkjempinga av det gamle. Dette viser all historisk erfaring oss.

PROLETARIATETS DEMOKRATISKE DIKTATUR

De fleste vil forstå at nedkjempinga av det gamle samfunnet vil måtte bli volde-

lig. En annen ting er at arbeiderklassen må forberede seg på å mobilisere den samme styrke når det skal etablere sitt eget statsapparat. Dette vil også bli preget av vold for å forhindre nyinnføring av det gamle utbyttersamfunnet. Kort sagt: Det dreier seg om å undertrykke alle politiske aksjoner som går ut på å etablere en annen herskende klasse, dvs. en klasse som baserer seg på utbytting av det arbeidende folkets arbeid. Den nye staten må være voldelig for å forsvare folkets nyvunne virkelig demokratiske rettigheter. Derfor vil arbeiderklassens statsform under overgangen fra kapitalismen til sosialisme og kommunisme få formen av *proletariatets demokratiske diktatur*, — demokrati for folket og diktatur over utbytterklassen. Bare når denne klassens økonomiske og kulturelle herredømme og særinteresser er nedkjempet, vil man oppnå det klasseløse samfunn.

Da først, vil staten som alltid vil være et voldelig instrument i den ene eller andre klassens interesser, dø bort fordi dens eksistens ikke lenger har noen interesse. Bare slik kan folkene skape sitt kommunistiske samfunn.

Dermed kunne forfølgelsen av alle progressive gjennomføres uhindret, og politiet har helt vilkårlig arrestert flere hundre mennesker. De tre største fagforbundene i Quebec har seinere tatt avstand fra dette, og krevd at unntakstilstanden oppheves.

OGSÅ I NORGE

Det er første gang denne unntaksloven brukes i fredstid i Canada (Den ble vedtatt under første verdenskrig).

Grunnen til at vi tar opp dette, er ikke bare for å fortelle om politiundertrykking i Canada, men også for å minne om at vår beredskapslovgivning ikke er vesensforskjellig fra den kanadiske. Vi har i det siste sett hvordan deler av borgerpressa systematisk forsøker å kriminalisere den revolusjonære bevegelse i Norge, samtidig som vi veit at progressive overvåkes av politiet. Det er på ny grunn til å understreke viktigheten av at alle revolusjonære arbeidere er årvåkne overfor statens framstøt, samtidig som vi forener oss med folkets kamp for sine interesser. En revolusjonær bevegelse som har vunnet full tillit blant arbeidsfolk flest vil langt vanskeligere kunne rammes av den borgerlige statens represalier og reaksjonære terrorisme.

Canada: Unntakslover og fascisme

Søndag 18. oktober ble arbeidsministeren i den fransktalende provinsen Quebec i Canada, Pierre Laporte, funnet drept etter å ha blitt kidnappet sammen med den britiske diplomaten James Cross. De som står bak kaller seg Front de Liberation du Quebec (FLQ) — «Fronten for frigjøring av Quebec», og borgerlige aviser har omtalt den som marxist-leninistisk. Det er ikke riktig. De siste hendingene må karakteriseres som elite-pregete terroraksjoner, helt uegnet til å mobilisere massene mot undertrykkerne. Men når dette er sagt, vil vi også karakterisere massemediaenes hysteriske overskrifter om denne «rystende» hendelsen som et forsøk på å tilslore den undertrykking det arbeidende folket i Quebec, som i hovedsak er fransktalende, utsettes for fra det kanadiske borgerskapet.

I 1970 er 9 % av innbyggerne i provinsen arbeidsløse. For å få en jobb i en fabrikk, må arbeiderne tale engelsk. Gjennom lønnsforskjeller mellom engelske og franske arbeidere i hele Canada, settes to grupper med felles interesser opp mot hverandre: Engelsktalende arbeidere, som utgjør 44 % av landets arbeidsstokk, tjente i 1961 10 % mer enn gjennomsnittet, mens fransktalende arbeidere, som utgjør 28 % av arbeidsstokken, tjente 14 % under gjennomsnittet.

Bl. a. dette har skapt «sosial uro», som det heter, i landet, og kanadiske myndig-

heter har derfor lenge vært på jakt etter progressive som har forsvart folkets interesser. Kidnappinga av de to politikere ga dem et kjærkomment høve til dette. Fredag 18. oktober ble det erklært unntakstilstand, og samtidig trådte «loven om krigstiltak» i kraft. I følge Dagbladet 17. oktober, tillater denne loven regjeringa å innføre sine egne lover om arrestasjon, deportasjon, sensur og alt annet den finner nødvendig for å opprettholde sikkerhet, forsvar, fred, orden og velferd i Canada.

Etter at unntakstilstanden var innført kunne politiet arrestere hvem som helst på gata. Bildet viser en arrestasjon under en politi-rassia.

tida får festnet seg. Slik bruker borgerskapet den ytringsfrihet de sjøl har så rikelig av.

VG gir mange ideer på hvordan de revolusjonære kan bekjempes. Angivelig «interne» dokumenter avbildes i faksimile, det er ei oppfordring til tyveri og veskenapping. «Hull» i det norske loverket avsløres, med oppfordring til juristene om å finne nye paragrafer som de revolusjonære kan rammes av.

Den beryktede kriminalreporteren Michael Grundt Spang har stått i spissen for kampanjen mot

SUF(m-l) og andre progressive. Vi skal her se bort ifra at han politisk neppe hører med blant de lyseste hoder borgerskapet har fostret. Det viktige — og avslørende — er nemlig at Aftenpostens rennesteinsorgan lar Spang overføre sin lumre stil fra seksualdrap og hasj-historier til omtale av politiske motstandere. Det skjer under ledelse av formannen i Norsk Presseforbund, redaktør Vegard Sletten.

— Hvordan bør marxist-leninistene møte slike kriminaliseringskampan-

jer? Gjennom å gjøre vår politikk enda mer kjent og befestet i arbeiderklassen og andre deler av folket. Ved å ha tillit til at arbeidsfolk flest gjennomskuer løgner og fascistiske provokasjoner. Men samtidig ved at vi er forberedt på nye reaksjonære kampanjer, gjendriver alle usannheter og mobiliserer folket mot de reaksjonære.

Da vil VG & Co. få sanne det kinesiske ordtaket om «å løfte på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter».

Reaksjonær provokasjon

En trykksak med tittelen «Mao-imperialismen truer også Norge» ble i slutten av oktober spredd på universitetene i Oslo, Bergen og Trondheim og på en del Oslo-skoler. Denne lite talentfulle bløffen om «demokratiske ml-ere» som skulle ha dannet «fraksjon i SUF(m-l) og andre ml-grupper», ble i Trondheim og Bergen spredd av folk fra fascist-organet ABC, som finansieres av shipping-annonser. Det ble trykt i Oslo av et firma som kaller seg «A/S Bryne» hvor sjefen — Bryne — har gode kontakter med visse deler av Oslo Unge Høyre, særlig kretsen rundt Saigon-juntaens løpegutter i Norge, «Komiteen for Sydøst-Asia». På denne bakgrunn virker det ikke særlig troverdig når en representant for trykkeriet har uttalt til VG at de hadde «glemt» å påføre trykkeriets navn, noe som er påbudt, samt «glemt» hvem som var oppdragsgivere.

Sjøl om de som står bak ikke er dem de gir seg ut for å være, er en del av beskyldningene mot ml-bevegelsen i Norge av en karakter som gjør at saka også har ei alvorlig side. Vi tenker ikke på den latterlige teorien om Georg Johannesen som «agent» for Peking, med kontakter i «undersentrå» som f. eks. på Cuba. Vi tenker heller ikke på den

fantastiske påstanden om illegal eksport av «opium, heroin og morfin» via norske ml-ere til bruk i hasj som selges i Norge. Det vi sikter til, er bl. a. påstandene om at SUF(m-l) får direktiver fra og finansieres av Folkerepublikken Kina — en påstand borgerpressa også ved andre høve villig har brakt videre — og til påstanden om at det drives systematisk

registrering av politiske motstandere, at det blir satt opp «likvideringsliste over borgere som er særlig farlige». Dessuten koples marxist-leninistene sammen med individuelle terroristiske aksjoner som flykapring, kidnapping o. l. Billedbladet NÅ har i nr. 46 begjærlig grepet fatt i påstandene, og tilføyer om registreringa at «kartotekkortene skal inneholde alle opplysninger. Inkludert familieforhold og hvor barna går på skole eller i barnehaver».

Det er ikke nytt at kommunister blir utsatt for denne type «svart propaganda». Også før krigen ble norske kommunister og progressive på liknende måte «avslørt» som «betalte agenter», den gang for Sovjet. Da sto nazistene bak. Våre hjemlige Ky-fascister, deres ulike allierte i shipping-finansierte aviser, og andre som har funnet at «ideen er god», har tradisjoner å ivareta. Men kommunister og progressive har også stolte tradisjoner i å bekjempe fascisme og fascistiske provokasjoner.

VG's LØGN-KAMPANJE

(Fra forsida)

nikkedukker som lar seg «dirigere» dit marxist-leninistene vil ha dem.

Den fascistiske karakteren i disse angrepene kan vi lese i Libertas-organet NÅ's oppsummering av VG-«avsløringene»: «Har 'råten' satt inn (dvs. har de revolusjonæres 'undergravingsarbeid' kommet så langt, vår anm.), og har vi bare politi og soldater å falle tilbake på?» (NÅ, 14. nov.).

I vår ble Sosialistisk Opplysningsråd utsatt for liknende angrep i borgerpressa. Etter den omfattende

pressehetsen, slo myndighetene til og stanset utbetalinga til alt studiearbeid ledet av SOR. Beskyldningene om underslag av statlige midler er blitt klart tilbakevist, sjøl om avisene nå forsøker å gjenopplive dem.

VG's og NÅ's nye angrep på de revolusjonære er et nytt forsøk på å piske opp stemninga for å rettferdiggjøre overgrep. Mange har ikke tilgang på annen informasjon enn borgerpressa. Og vanlige folk er mot terror og kriminelle handlinger. Om VG og NÅ i framtida ville tape ei eventuell injuriersak, tar det lang tid, og inntrykket de skaper i mellom-

Hun trakk pistol

VG

NORGE OG DENNEMARKET
DE VILKÅRLIGE SØKENE OG
FØLGENDE RASISKE AKSJONER

L DAG: SUF

går mot taktisk posisjon

BRUNSE FOR
A VERT I M.

DOBBLT-MORD?

VG

Mystisk
BLODIG
DRAMA

i hytte ved Bergen

VG avslører SUF-stuttene:

Devil ta makten med vold

VG har i dag avslørt detaljer og dokumentasjon for SUF's
begrunnelser for det som er blitt et av de mest i Norge
sammenheng med SUF's mål. Det er et uttrykk for
hvor en undertrykkende og utvannet borgerpressen
har blitt som et resultat av SUF's politikk. Det er et uttrykk
for SUF's mål og SUF's politikk. Det er et uttrykk for
SUF's mål og SUF's politikk. (Siden 18 og 19)

To tusen våpen-

LAGRE-

USIKRET

Infiltrasjon i EEE-strøken

Her er **SUF's**

interne

taktikk

ARUFTR
SKUTS-
BOY-
ELEN-
ELEN

SEVSK
HLE-
HUNDE
OVL-
GORSNA

DE PLE
GLANS
HAGENS
RIG. 1970

Litt av VGs kampanje: Dagene 31/10, 3/11 og 10/11 lot VG verden gå sin gang og konsentrerte seg om SUF(m-l).

Justisministeren benekter politifotografering — men

HER ER BEVISENE!

Enten lyver justisministeren — eller så lyver Overvåkingspolitiet for justisministeren! Andre muligheter fins ikke etter at Schweigaard-Selmers etterfølger, Egil Endresen, offentlig har »dementert» at Overvåkingspolitiet portrettfotograferer progressive nordmenn som deltar i demonstrasjoner og aksjoner rettet mot f. eks. USA-imperialismens folkemord i Vietnam.

I forrige nummer av Klassekampen brakte vi et åpent brev til Pressefotografenes Klubb. Vi påpekte da at formannen, Arne Iversen, tok portrettfotografier av omtrent samtlige deltakere på Solidaritetskomiteens møte i forbindelse med Nord-Vietnams uavhengighetsdag 2. september. På den bakgrunn stilte vi spørsmålet: »Er Overvåkingspolitiet oppdragsgiver?» »Og i tilfelle, er dette Pressefotografklubbens politikk?»

Vi har ennå ikke fått svar.

I Arne Iversens avis, Morgenposten, står imidlertid følgende å lese lørdag 14. november: »Pressefotografenes

For bevisene finnes; i form av et omfattende billedmateriale som viser politiets sivile agenter i aksjon og tallrike vitner som selv har blitt utsatt for denne registreringen. Klassekampen har i en rekke numre avslørt Overvåkingspolitiets virksomhet. Det vil vi også fortsette med uansett justisministerens dulgte trusel i Rogalands Avis om straffeansvar for offentliggjøring av

klubb sier:

Vi kjenner ikke til at pressefotografer har blitt engasjert av politiet. Det er opp til den enkelte fotograf om han vil selge et bilde han har tatt til politiet — på samme måte som om det var SUF som var interessert i bildet.»

Men da går Iversen som katten rundt den varme grauten. For det Klassekampen har påvist, er at minst to fotografer, den ene Iversen, den andre mannen på bildet under, systematisk fotoregistrerte deltakerne på et fredelig, anti-imperialistisk møte. Fotografen fra Morgenbladet hadde også under møtet åpenlys kontakt

bilder som politiets sivile agenter ikke personlig har tillatt offentliggjort!

For å stille Egil Endresens »dementi» i sitt rette lys bringer redaksjonen i dette nummer på nytt en del av det bevismateriale som alt foreligger. Vi viser for øvrig til pressemeldingen fra Den norske Solidaritetskomite for Vietnam.

både med uniformert og sivilt politi.

Bildene de tok hadde ingen som helst offentlig eller nyhetsmessig interesse. De har heller ikke blitt publisert i noen avis. Vil Iversen påstå at han og hans kompanjong frivillig og uoppfordret fotograferte flere hundre ansiktsportretter, uten å ha noen som helst oppdragsgiver? Vi tror det ikke. Vi vet at det ikke er sant.

Derfor stiller vi igjen spørsmålet:

Er slike reaksjonære oppdrag for Overvåkingspolitiet — under dekke av å fotografere for avisene — Pressefotografklubbens politikk?

Pressemelding fra Solidaritetskomiteen for Vietnam:

Den siste tida har det i en del aviser vært artikler om fotoregistrering av lovlige demonstrasjoner for arkivering ved politikamrene. I følge Arbeiderbladet 2/11 har Justisminister Endresen til Rogaland Avis benektet at dette foregår. Solidaritetskomiteen for Vietnam arrangerer gjennom sine lokale grupper hvert år flere demonstrasjoner mot USA-imperialismens krig i Vietnam.

Vår erfaring fra disse arrangementene er at en slik registrering foregår både av politifotografer og ved hjelp av pressefotografer. Arresterte demonstranter har

Politioverkonstabel Paul Andersen (foran) og politibetjent Erling Sundvor, begge i Overvåkingsstasjonen, i aksjon utenfor Tinghuset i Oslo

Joban Petter Rock Løwer, Overvåkingsstasjonen, fotograferte demonstranter.

Han er ekte!

Politiagenten på bildet ble offentliggjort i nr. 11 av Klassekampen. Vi ba leserne skaffe oss navnet fordi mannen ved en rekke anledninger opptrer som sivil »overvåker» blant f. eks. motstandere av NATO eller USA-imperialismens aggresjonspolitik. Resultatet lot ikke vente på seg: Mannens navn er Lars Bjørn Midgaard, 40 år, 180-182 cm. høy.

Ved henvendelse til Victoria Terrasse fikk vi bekreftet at Midgaard er ansatt i Overvåkingspolitiet.

fall ber vi om en kommentar til de eksempler vi her har nevnt.

Samtidig vil vi protestere mot den kriminalisering av folk som demonstrerer mot USA's krig som her finner sted. Vi vil oppfordre både politikonstabler og pressefotografer å nekte å utføre slike tjenester for USA-imperialismens løpegutter i Norge.

Vi vil be avisene som bringer fotografier av demonstranter om å gjøre ansiktene uidentifiserbare.

Landstyret i Solidaritetskomiteen for Vietnam Dag Nicolaisen (form.)

Arne Iversen — fotograf for Morgenposten — og for Overvåkingspolitiet.

Fotograf fra Morgenbladet, avbildet under et anti-imperialistisk møte på Universitetsplassen i Oslo 2. september. Han fotograferte systematisk deltakerne på møtet, og hadde åpenlys kontakt med politiet.

Jern og Metall-møtet om Norgas-streiken

KALHEIM MØTTE MOTSTAND

I juni-nummeret av Klassekampen (nr. 6) ga vi en oppsummering av det som hadde skjedd i den siste fasen av Norgas-streiken og hevdet bl. a.: »Kalheims opptreden var et grovt svik både mot Norgas-arbeiderne og ikke minst mot jern-arbeiderne.

På et møte i Studentersamfundet i Oslo den 10. oktober, der Ragnar Kalheim var en av innlederne, tok tillitsmann Kjell Hovden ved Norgas ordet og redegjorde for Kalheims opptreden under »løsningen» av konflikten.

Han konkluderte med det samme som Klassekampen: Kalheim manipulerer med Norgas-arbeiderne og jern-arbeiderne for å få løst konflikten for enhver pris, noe som i de seinere forhandlingene med bedriftsledelsen ga seg utslag i at resultatet ble dårligere enn det ville ha blitt med en annen avslutning av streiken.

MØTE I JERN OG METALL I OSLO

Med bakgrunn i disse »beskyldningene» innkalte avdelingsstyret i Jern og Metall med fellestillitsmann Kalheim i spissen til medlemsmøte onsdag den 11. november, for å klargjøre »hva som egentlig skjedde».

Innledere var Ragnar Kalheim og Kjell Hovden. I sin innledning takket Hovden for den støtten jernarbeiderne hadde gitt, og sa videre: »Etter politiaksjonen, og i den mest kritiske fasen av streiken idet vi var oppsagt, visste vi at vi ikke kunne stå dette ut uten aktiv støtte fra andre arbeidere i Oslo. Og jernarbeiderne ga sin støtte ved pengeinnsamlinger og støtteresolusjoner. Rundt om på arbeidsplassene ble det fattet vedtak om sympatistrikk mot NAF dagen etter at vi var oppsagt, og med 17 000 jernarbeidere i ryggen visste vi at vi sto sterkere og det

ga oss nytt håp. Da tok Ragnar Kalheim initiativet til et møte mellom streikekomiteen og ti klubbformenn fra jern- og metallbedrifter i Oslo. På forhånd hadde han hatt kontakt med direktør Siem ved Nyland og fått hans godkjenning for opplegget for en løsning av streiken. Løsningen kan summeres i tre punkter:

1. Arbeidet gjenopptas straks.
2. Etter at arbeidet er gjenopptatt skal det komme i stand forhandlinger mellom streikekomiteens forhandlingsutvalg og bedriftsledelsen ved Norgas på grunnlag av en protokoll av 20. februar 1970.
3. De streikende tillitsmenn forplikter seg for framtida til å overholde de eksisterende avtaler.

PUNKT 2 VESENTLIG

Punkt 2 er her kjernepunktet. For vi trodde at dersom det skulle være forhandlinger måtte det være om våre lønnskrav. Protokollen av 20. februar sier imidlertid at forhandlinger om særkrav ikke skal finne sted, bare forhandlinger om de punkter som »hovedpartene i norsk næringsliv på forhånd er blitt enige i».

Hovden sa videre om neste møte med LO-ledelsen og Kalheim:

»Det ble satt fram krav om at vi skulle

godta dette opplegget som det forelå. Hvis vi ikke gjorde det skulle Kalheim offentliggjøre at vi hadde forkastet et forhandlingsgrunnlag og dermed vise at vi ikke var interessert i forhandlinger og at vi angivelig manipulerte med 17 000 jernarbeidere og deres arbeidsplasser.

— Hvis dere ikke godtar dette, sa Kalheim, skal jeg avblåse den påtenkte støtteaksjonen og la dere seile deres egen sjø!

Kalheim satte kniven på strupen på oss. Vi måtte godta opplegget, for vi innså at det var vanskelig å fortsette uten støtte fra jernarbeiderne.

Jeg vil ikke klandre timannsdelegasjonen for at de tok et initiativ i denne saken, men uten at de 17 000 var klar over det eller hadde gitt delegasjonen noe mandat, vendte de støtten vi hadde fått mot oss og tvang oss i kne.»

Innlegget til Kalheim var fullt av underlige forestillinger om hva som skjedde, og særlig om kommunistenes rolle. F. eks. hevdet han i fullt alvor at politiaksjonen mot streikevaktene på Norgas var et genialt iscenesatt skuespill fra SUF(m-l)s side, en provokasjon mot arbeidsfolk i den hensikt å få dem til å tro at det hersket Menstad-tilstander i vårt fredelige land.

Mer forskradd kan det vanskelig bli. Det Norgas-arbeiderne gjorde var å stenge bedriftsporten med en enkel tømmerstokk. Hensikten var å hindre det tiltakende organiserte streikebryteriet. Kamp mot skittent streikebryteri har alltid med god grunn vært sett som en opplagt rett blant arbeidsfolk. Alle som setter arbeiderklassens egen rettsfølelse

over borgerskapets paragrafer, vil skjønnest slikt.

RESOLUSJON FRA MØTET

Avdelingsstyret for Jern og Metall, Oslo, la fram en resolusjon der det ble påstått bl. a. at marxist-leninister aldri hadde deltatt i lønnet arbeid, at studenter flest var framtidige bedriftsledere og annet reaksjonært tøv. Ved hjelp av et innpisket tillitsmannsapparat (representantskapet var »spesielt informert» og spesielt innkalt) greide Kalheim å skaffe seg et beskjedent flertall for sludderet.

Av progressive folk på møtet ble det lagt fram et alternativt forslag til vedtak. Her var alle anti-kommunistiske og studentfiendtlige fraser kuttet ut, og dette forslaget fikk nesten halvparten av stemmene. Bakerst i salen, der de vanlige medlemmene samlet seg, stemte folk mannjamnt for dette alternativet.

Kalheim hevder at politiaksjonen mot streikevaktene på Norgas var en »UF-provokasjon». På bildet blir Kjell Hovden slengt i bakken av politiet.

OM MOSKVAPROSESSENE

Som meldt i forrige nummer av Klassekampen har Sosialistisk Opplysningsråd utgitt en ny og bearbejdet utgave av skriftet »Materiale til spørsmålet om Stalin».

Det nye heftet tar opp en rekke sider ved Stalins, SUKP(b)'s og Sovjetunionens politikk i tida etter Lenins død i 1923. Innledningsartikkelen er et opptrykk av Kinas Kommunistiske Partis prinsipielle syn på spørsmålet om Stalin. Videre blir kollektiviseringa av landsbygda og partikampene i 20-åra belyst gjennom to artikler hentet fra Klassekampen nr. 1 og 3 1970.

Men heftet tar også opp en rekke spørsmål som hittil har blitt relativt lite behandlet i norske marxist-leninistiske skrifter. En artikkel om ikke-angrepspakten mellom Sovjetunionen og Tyskland i 1939 viser hvordan Frankrike og England bevisst saboterte Sovjets forsøk på å få i stand en avtale mot den framvoksende tyske fascismen. Av hensyn til folkets og landets sikkerhet ble Stalin da tvunget til å gå inn for en overenskomst med Hitler-Tyskland som ville utsette fascistenes planer om angrep mot verdens første sosialistiske stat.

»Materiale til spørsmålet om Stalin» bringer også en artikkel av Bo Gustafsson om Stalin og Warszawa-opprøret, et bidrag om diskontinuiteten Stalin-Krustsjov, et intervju med Stalin fra 1925, en artikkel av Stalin om strategi og taktikk — og en analyse av Moskvaprosessene og utrenskningene i 30-åra.

Fra den siste artikkelen bringer vi her en del sentrale utdrag. Opposisjonen var trengt over på defensiven som følge av de veldige framgangene for sosialismen under kollektiviseringa og den første femårsplanen. Samtidig hadde opposisjonen i en viss utstrekning fått vann på mølla av de feila som ble gjort under kollektiviseringa. Opposisjonen var også, som Stalin pekte på, desperat av framgangen som var oppnådd: »En må huske at jo mer håpløs stillinga blir for fienden, jo heller vil de gripe til det ytterste middel, som det eneste middel som står til rådighet for dem som er domt til undergang i kampen mot Sovjetmakta.» Riktigheten av denne bedømmelsen kan avleses i Trotskij's publikasjoner, der han oppfordrer opposisjonen til å styrte Stalins regjering med vold¹.

For å klarlegge utrenskningenes karakter, må vi ta utgangspunkt i Moskvaprosessene i 1936, 1937 og 1938 mot Kamenjev, Sinovjev, Pjatakov, Bukharin, Radek, Rykov, Jagoda og ytterligere et femtital mer eller mindre framtrepende folk innafor staten og partiet. De sto anklaget for å ha stått bak mordet på Kirov, Gorki og andre av Stalins nærmeste menn, og for å ha konspirert med Trotskij og Hitler med sikte på å styrte Stalins regjering og erstatte den med sin egen. Til gjengjeld for støtte fra fremmede makter skulle opposisjonen bl. a. avstå visse navngitte deler av sovjetisk territorium (bl. a. Ukraina).² Prosessene var offentlige og ble fulgt av vestlige journalister og diplomater. Nesten alle de tiltalte tilsto det meste

som ble lagt fram. De stenografiske rettsreferatene er offentliggjort.

VESTLIGE KOMMENTARER

Hva dreide så prosessene seg om? La oss ta del i vurderinga til en vestlig, ikke-kommunistisk observatør:

»Det som er hevet over enhver tvil, er at fascistiske konspiratorer på 1930-tallet gjorde alt hva de kunne for å splitte og svekke Sovjetunionen, noe de samtidig gjorde i andre samfunn som var utsett til å undertrykkes, sjøl om virksomheten mot Sovjetunionen ble nesten helt ignorert av de fleste samtids-kommentarer. Deres våpenarsenal innbefattet her som andre steder mord, sabotasje, bestikkelser, utpressing, forræderi og opprør. Var ikke sammensvergelsen blitt avslørt og knust, ville Sovjetunionen ved begynnelsen av 1940-tallet ha lidd samme skjebne som Spania, Tsjekkoslovakia, Norge, Nederland, Belgia, Frankrike, Jugoslavia og Hellas. Den nazistiske teknikken som forberedte seksten andre land for okkupasjon, var nettopp den teknikken som kom fram i de tiltalte tilståelser under Moskvaprosessene. Om ikke sammensvergelsen var blitt hensynsløst undertrykt, ville Hitler og Hiohito ha vunnet krigen, ikke bare mot Sovjetunionen, men også mot England og Amerika.» (F.L.Schumann: Soviet Politics at Home and Abroad, 1945)

UTRENSKINGENE

Borgerskapet pleier å operere med tall på mange millioner utrenska i Sovjetunionen i tretti-åra. Med dette vil de påstå at utrenskningene i stor utstrekning ramma folket. Den engelske kvasi-historikeren Robert Conquest regner således med en million henretta og tolv millioner døde i straffearbeidsleirene. Ved uten nærmere forklaring å plusse på

sju millioner, som angivelig skal ha strøket med under kollektiviseringa, kommer han opp i et rundt tall på 20 millioner »som debetsiden i Stalins regnskap». Conquest hevder med andre ord at Stalin skulle ha tatt livet av omkring en femtedel av den voksne befolkningen i landet. Størrelsesordenen på Conquests overdrivelser går best fram når en sammenlikner hans tall med befolkningsstatistikken: I tretten-årsperioden 1913-26, da kanskje 5 millioner strøk med i verdenskrig og borgerkrig, økte folkemengden med åtte millioner. I tretten-årsperioden 1939-52, da befolk-

regnet med at dette skulle være omkring en femtedel av det samla antallet. Oppriktig talt må jeg legge til at slett ingen liten del av de som var forvist, fikk lov til å vende tilbake og gjenoppta arbeidet etter at utrenskningene var avsluttet...» (W. Duranty: The Kremlin and the People.)

Fram til 1934 hadde Sovjetmaktas represalier vært rettet mot restene av de gamle utsugerklassene, det gamle byråkratiet og andre småborgerlige elementer som motsatte seg den sosialistiske oppbygginga.

FEIL SOM BLE GJORT

Utrenskningene knuste femte-kolonnen. De rettet også direkte slag mot de byråkratiske elementene sjøl. Men fordi disse folka infiltrerte det apparat som ble satt i verk mot dem, kunne de delvis komme seg unna Sovjetmaktas slag, delvis også sjøl rette slag mot ærlige og bra kommunister. Såleis kunne f. eks. Henrik Jagoda, som samarbeidet med den trotskistiske undergrunnen fram til 1937, da han ble avslørt, i kraft av sin stilling som sjef for sikkerhetspolitiet holde ei beskyttende hand over Kirovs mordere.

Storparten av ansvaret for de feila som ble gjort, faller såleis på byråkratiet sjøl. Stalins innstilling til de vilkårlighetene som forekom, går bl. a. fram av at han avsatte sin innenrikskommisær, Nikolai Jesjov, bare på grunn av byråkratismen under utrenskningene.

Men nettopp det forholdet at statsapparatet sjøl ble satt inn for å rense ut byråkratiske elementer i sine egne rekker, utgjorde den grunnleggende svakheten ved utrenskningene. De ga kort-siktige resultater, men på lengre sikt styrket de byråkratiet sjøl.

Hvorfor ble så denne feilen gjort? Først og fremst fordi de sovjetiske kommunistene ikke hadde noen historiske erfaringer å støtte seg på. Stalin og de russiske kommunistene klarte ikke å foreta ei *klassemessig* analyse av den nye byråkratismen. Stalin innså ikke at de klassefiendtlige elementene hadde grobunn i en ny byråkratkasse, og for et veldig grunnlag for revisjonisme og gjenoppliving av kapitalismen den nye klassen bar i seg.

Derfor var heller ikke Stalin i stand til å finne de riktige metodene i kampen: å mobilisere folket til massekamp mot det skikket av byråkrater som kilte seg inn mellom folket og det revolusjonære hovedkvarteret.

Dette spørsmålet er historisk først blitt løst av Mao Tsetung og de kinesiske kommunistene. Ved å mobilisere de breie folkemassene i den store proletariske kulturrevolusjonen, har de kinesiske kommunistene dratt lærdom av de feil som ble gjort i Sovjetunionen under Stalin — de har gjort »en dårlig ting til en god ting».

NOTER:

1. Se Kahn og Sayers: Den store sammensvergelsen.
2. Samme sted.

ningen minskta med 15 millioner eller mer under 2. verdenskrig, sto folkemengden stille. Men i den mellomliggende tretten-års-perioden, da det meste av de 20 millionene angivelig skal ha blitt tatt av dage, økte folkemengden med ikke mindre enn 24 millioner. Det betyr at taktken i befolkningsøkninga for å holde tritt med Conquests regnskap må ha vært minst tre ganger så stor i denne perioden som i den foregående og den påfølgende perioden. Det gjør ikke saka bedre for Conquest når han antyder at hans tall antakelig må økes med enda ti millioner drepte.

Men det Conquest vil med sitt regnestykke, er nettopp å stikke utrenskningenes klasseinnretning under bordet. Ettersom utrenskningene var et uttrykk for proletariatets diktatur, var en proletær stilling i virkeligheten den beste garantien mot represaliene. Derfor begynte også mange folk fra de øvre samfunnslaga på denne tida å arbeide i fabrikkene, for på det viset å unngå Sovjetmaktas slag.

Hvor stort var så det virkelige omfanget av utrenskningene? Det er vanskelig å anslå noe nøyaktig tall. Vi vil her bare anføre vurderinga til New York Times-korrespondenten Walther Duranty, som var i Sovjetunionen på den tida:

»... jeg vil tro at en halv million ble sendt i forvisning... Tallene på dem som ble henretta er også nokså uvisse, men en av mine kolleger forte fortegnelse over dødsdommer som ble offentliggjort i Moskva- og provinsavisene, som nådde to tusen på atten måneder. Vi

God arbeiderdiktning!

Stig Holmås: »Vi er mange»
Dikt. Gyldendal.

Det generelle oppsvinget i klassekampen har nå gitt seg utslag i litteraturen også. Med diktsamlinga til Stig Holmås, »Vi er mange», er arbeiderdiktninga i Norge i ferd med å livne til igjen etter lang tids taushet.

Når en skal vurdere diktene til Stig Holmås, må en ta hensyn til to ting. For det første er det ei debutsamling, og for det andre er det et av de første forsøk på å gjenerise den revolusjonære litteraturen i Norge. Det er derfor for mye forlangt hvis en mener at diktene skal holde mål både politisk og kunstnerisk. En del av diktene er naturlig nok preget av borgerlig tankegang, og mange av diktene bærer preg av radikale barnesjukdommer i formen, men i hovedsak er diktene preget av et proletært klassestandpunkt. I stedet for å skildre arbeiderklassens

problemer som om de var tidløse og uovervinnelige, maner diktene til kamp. Et klart eksempel på dette er diktet »Sjaueren» som konkluderer med at »Vansker er til for å overvinnes».

Stig Holmås tar opp arven etter Rudolf Nilsen. Åpningsdiktet »Ved Rudolf Nilsens grav» viser at arbeiderklassen er interessert i litteratur så sant den angår oss. At arbeiderklassen ikke leser borgerlig finkultur er ikke så merkelig. Vi trenger diktning som kan være et redskap i den kampen vi fører, og denne oppgaven er det Stig Holmås har tatt på seg å fylle. De beste diktene er utvilsomt de som forteller om kamperfaringer. Det kan være arbeidskamerater som forteller, »Jeg er gammel nå», eller egne erfaringer, »Utdeling ved fabrikkens klokken seks». (Gjengitt i KK nr. 11/70). I disse diktene er det politiske innholdet hovedsida og formen er underordna dette. Her er det ikke noe »kunstnerisk» skille mellom kunst og propaganda, men et skille

mellom det som er forståelig og uforståelig for den som skal bruke diktene til et redskap i kampen.

Sjøl om boka har sine svakheter, er den viktig. Noen dikt kunne med fordel ha vært sløfta, og mange av dem kunne vært bedre, både i innhold og form. Likevel blir hovedsida at den er god, — også fordi forfatteren sjøl er klar over denne svakheten. Det siste diktet »Neste gang» forteller dette:

»neste gang
skal ordene være hardere
neste gang
skal hvert dikt være jern og stål
tanken skal være klar
blikket skal være fast
jeg skal knytte hånden
og smile til dere»

Arbeidet med å gjøre litteraturen og kunsten til en virkelig bestanddel av revolusjonens allmenne maskineri er kommet i gang.

NORDISKE ML-ORGANER:

SVERIGE:

ML-GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonement: Fack, 40230 Gøteborg. Årsab. kr. 15,- til pg. 4 86 37

MARXISTISKT FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonement: Peterson, Studentstaden 10¹¹ Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarte-förbundet. Abonement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK: KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5., 1352 København K. Årsab. kr. 15,- til p. g. 14 08 07.

MARXIST-LENINISTISKE STUDIEBREV. Samme adresse som Kommunist.

RØD FRONT. Organ for KUML, c/o Birger Jensen, Vesterbrogade 67, 4 th. 1620 København V, giro 16 09 59.

Vennskapssambandet Norge—Albania

Postboks 8303. Hammersborg, Oslo 1.

Vennskapssambandet Norge—Kina,

Normanns gt. 48 B, Oslo 6. Kontortid onsdag 11—17 og fredag 9—13.

Røde Fane

utgitt av marxist-leninister i NKP. Postboks 2863 Kampen, Oslo 1

Fritt Norge

organ for Kampanjen Norge ut av NATO. Årsabonement kr. 15 til postgirokonto 20 80 05.

Litteratur fra Folkerepublikken Kina:

Important documents on the great proletarian cultural revolution in China (eng. tekst. ib. i rød plast) kr. 4,40.

People of Asia, unite and drive the US aggressors out of Asia! (hf. eng. tekst) kr. 1,50.

Communique of the second plenary session of the ninth Central Committee of The Communist Party of China (hf. eng. tekst) kr. 0,50.

A model for revolutionary youth (hf. eng. tekst) kr. 1,50

US imperialism will be defeated! (III. blad. eng. tekst) kr. 1,—.

Selected military writings of Mao Tsetung, (eng. tekst. ib. rød plast) kr. 6,—.

Mao Tsetung: Sechs militäre Schriften, (tysk tekst. ib. rød plast) kr. 6,—.

Signal victory of the militant unity of the three indo-chinese peoples (hf.) kr. 1,50.

Sitater fra Mao Tsetung med noter og tekst (pk. a 16 sanger) pr. pk. kr. 2,—. Prospektkort i farger, med motiver fra Nanking, Shanghai, Peking opera og ballett, (pk. a 10 kort) kr. 2,50.

Verdens mest leste og solgte bok, den uovervinnelige og eneste Ekte Røde BOK, sitater fra Mao Tsetung, (norsk tekst) kr. 4,40.

Alle som interesserer seg for utviklingen i Folkerepublikken Kina vil ha utbytte av et besøk i vår bokhandel.

Vi sender på oppkrav over hele landet. Be om bokliste.

A/S OSLO BOK OG PAPIRHANDLEL
Schweigaards gt. 56, Oslo 6.

BESTILL ML-MATERIELL FRA KLASSEKAMPENS DISTRIBUTUSJON, BOKS 6159, ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIRO 20 81 66.

JEG BESTILLER MOT OPPKRAV (I tillegg kommer portoutgifter):

- ... sett av Klassekampen, årgang 1969, 2—11, kr 7,50.
- ... eksemplarer av Klassekampen nr. 1—1971 for kr. 1,00 pr. stk.
- ... abonement på Klassekampen, 1/1 år kr 12,00, 1/2 år kr 6,00
- Abonement til postgiro 20 66 99.
- ... abonement på RØDE GARDE for ett år, kr. 7,00
- ... sett av Grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning med ny utgave av studieplan, komplett kr 30,00.
- ... eksemplarer av Marxismens Politiske Økonomi
- ... eksemplarer av Mao Tsetung: KKP's rolle i den nasjonale krigen med to andre artikler
- ... eksemplarer av Dimitrov: Om Folkefronten, kr 4,00
- ... eksemplarer av Stalin: Den hist. og dialekt. materialismen, kr 4,00
- ... eksemplarer av Studentene og den sos. revolusjonen, kr 5,00
- ... eksemplarer av Skoleelevene og den sos. revolusjonen, kr 3,00
- ... eksemplarer av SUF(m-l)' skoleblad, Til Kamp, a kr 0,25. Nytt nr!
- ... eksemplarer av Jubileumspakat, LENIN(2 farger), kr 5,00
- ... eksemplarer av plakater av Formann Mao i fire farger, kr 7,50
- ... eksemplarer av sort/hvitt-plakat av MARX, ENGELS, STALIN, HOXHA, HO CHI MINH, a kr 3,00. Spesifiser hvilke!
- ... eksemplarer av plakaten, DE FEM STORE, kr 3,00
- ... Materiale til spørsmålet om Stalin. Ny utgave, kr 4,—
- ... eksemplarer av brosjyra »EEC og dyrtid», kr. 3,00
- ... eksemplarer av PROFIL nr. 11/70-plakatnummer, kr. 3,50

NAVN

ADRESSE

POSTED

NORSKE MARXIST-LENINISTER I KINA

Ei gruppe norske arbeidere og intellektuelle har nylig kommet hjem fra et opphold i Folkets Kina. Erfaringene de høstet kommer Klassekampen i numrene framover til å bringe grundigere stoff om. Denne gangen har vi intervjuet en av deltakerne for at våre lesere kan få del i hva en norsk arbeider først beit seg merke i under oppholdet.

— Det er vanskelig å vite hvor en skal begynne. En viktig ting er at studier foregikk på alle plan i alle enheter vi var i kontakt med — på fabrikkene, skolene, i boligområdene. Med studier forstår kanskje mange nordmenn noe studenter og skoleelever driver med. Men for de kinesiske arbeiderne, bønderne, soldatene og for skoleungdommen gikk bruken av sitatboka og studier av filosofien — marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning — inn som en dagligdags, nødvendig del i hver enkelts liv. Studiene ble brukt til å løse mer kompliserte, tekniske problemer i produksjonen, eller løsning av mindre saker som nabo-krangel, familieproblemer osv.

— Kulturrevolusjonen — er den slutt?

— Kjernen i kulturrevolusjonen var kampen mellom den marxist-leninistiske linja og den pessimistiske og forræderiske linja som Liu Shao-chi sto for. Sjøl om den første fasen i kulturrevolusjonen feide ut Liu og andre agenter fra ledende posisjoner, fins framleis de giftige tankene deres blant folket. Derfor må agentenes ideer fortsatt bekjempes. En må gå i dybden for å renske ut borgerlige ideer, så som selviskhet, hvor en setter egeninteressen foran kollektivets interesser.

Da vi fortalte at vi også her hjemme må kjempe mot halehengspolitikere og opportunistar av revisjonistisk art, ga arbeiderne oss eksempler på hvordan agenter av Lius type hadde hemmet den fag-

lige kampen for revolusjonen. De lokket stadig med forhandlingslinja overfor klassefienden og nølte i det lengste med å bli med på kamplinja. Deres halehengspolitik ble avslørt av folket så snart det ble konflikt.

— Erfaringer for den norske arbeiderklassens kamp?

— Alle arbeiderne vi snakket med understrekte at arbeiderklassens frigjøring i Norge må være det norske proletariatets eget verk. Da vi fortalte om de harde streikekampene her i landet i vår, vakte det voldsom begeistring. Og da vi siterte fra Sauda-arbeidernes resolusjon hvor de erklærte at bare sosialismen kan løse arbeiderklassens problemer — spratt en gammel stål-arbeider opp og erklærte sterkt at han ville produsere for verdensrevolusjonen så lenge han klarte å holde seg på beina. Sjøl hadde han blitt torturert av overklassen for revolusjonen. Det ene øyet var stukket ut, og handa hans var banket flat mot en ambolt av undertrykkerne fordi han ikke produserte nok!

Den gamle mannens innstilling var et ekte uttrykk for proletarisk internasjonalisme. Han ville produsere mer for å gjøre det sosialistiske Kina sterkere, for derved å styrke verdensproletariatet i kampen mot den felles fienden. Sjøl om den kinesiske arbeiderklassen har vunnet frigjøring og opprettet proletariatets diktatur, har de full forståelse for at 2/3 av verdens folk fortsatt er undertrykt av kapitalisme, imperialisme og sosialimperialisme — »menneske-etende

systemer», som en arbeider uttrykte det. Streikekampene og folkets reising mot utbyttere i Norge og i andre land er også en mektig støtte og inspirasjon for de kinesiske proletariatere i kampen mot den felles fienden.

— Forholdet til Partiet?

— Kameratene vi møtte pekte på nødvendigheten av et ledende kommunistisk parti for arbeiderklassen — partiet må til for å gripe den politiske makten og forsvare den mot alle fiendtlige elementer. Alle hadde en sterk tiltro til partiet.

Vi fortalte om situasjonen i Norge, hvor vi er i ferd med å bygge et parti som bygger på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Vi fikk lykkeskninger i dette arbeidet. Likevel ble vi advart mot »å hvile på vår rygg» — 700 millioner kinesere som har gjennomført sosialismen. Vi måtte bygge det

Fra en fabrikk for optiske instrumenter i Nanking. Arbeiderne ved denne fabrikk hadde studert Formann Maos »Om motsigelsen» med sikte på å øke produksjonen samtidig som standarden på varene forbedres. De opphengte veggvisene inneholder arbeidernes oppsummering av studiene, med konkrete forslag til tiltak i fabrikkene.

kommunistiske partiet på norske forutsetninger for å vinne fram til seier. »Våg å kjempe — våg å vinne»

var det sitatet fra formann Mao de kinesiske kameratene ga oss med på veien hjem.

JAPANSK IMPERIALISME I ASIA

Regnet etter brutto-nasjonalproduktet er Japan økonomisk i dag det nest sterkeste av de kapitalistiske landa (170 milliarder dollar mot USA's 900 milliarder dollar), men fordi landet er nesten totalt avhengig av importerte råvarer, er herskerne i Japan blitt nødt til å alliere seg enda sterkere med USA-imperialismen. Derfor ble bl. a. den amerikansk-japanske »sikkerhets»-avtalen forlenget i november i fjor.

Jernbanearbeidere demonstrerer mot den japansk-amerikanske sikkerhetsavtalen.

Under dekke av denne avtalen er Japan blitt utpekt til å avlaste USA-imperialismen i Sørøst-Asia, »ta en større del av byrden» (Utenriksminister Rogers i japansk TV-intervju). Samtidig som USA gjør Japan til en egen militærbase, yter japansk monopolkapital hjelp til det reaksjonære regimet i Sør-Korea, med bygging av strategiske motorveier og jernindustri. Den samme type hjelp gis til Chiang Kai sheks regime på Taiwan (Formosa), alt med det formål å bakke opp japansk/amerikansk aggresjon mot Folkets Kina.

Den japanske monopolkapital driver i dag hensynsløs utbytting av folket i Sør-Korea. I 1968 importerte Sør-Korea fra Japan seks ganger så mye som det eksporterte. Sjøl om japanske arbeidere er underbetalt, er forholda i Sør-Korea enda gunstigere for utbytterne. Gjennomsnittslønna for arbeiderne der er 1/5 av japanske arbeideres. I Japan er det over 1/2 million arbeidsløse.

Ettersom folkene i Sørøst-Asia er i ferd med å kaste imperialistene på havet, gjør USA og Japan også Australia til en ny forsyningsbase. De har kjøpt opp store landområder fra fordrevne australske bønder, og ved hjelp av moderne jordbruksteknikk produsert store mengder matvarer som ikke har kommet det australske folk til gode.

Japansk monopolkapitals behov for råvarer fra utlandet tilfredsstilles også gjennom utbytting av flere afrikanske stater. Det gjelder kopper fra Kongo (Kinshasa), jern fra Sierra Leone, uran fra Kongo (K) og Niger, bauxitt fra Ghana, bly og sink fra Marokko, aluminium og sølv fra Kenya. Rassistregimet i Sør-Afrika har hittil eksportert 4,5 mill. tonn jern pr. år til Japan, et kvantum som nå skal økes til 10 mill. tonn.

Vi har tidligere omtalt sovjetledernes uttalte felles ønske med japansk monopolkapital om å forsvare sine »interesser» i Asia mot folkenes frigjøringskamp. Sjefen for det japanske gigantkonsernet Nippon Steel Corporation, Nagano Siego, som også er president i det japanske handels- og industrikammeret, har nå kastet sine øyne på Sibir, hvor alle naturressurser som er nødvendig for Japans økonomiske vekst, ligger rolig under jorda... Å fremme det japansk-sovjetiske økonomiske samarbeidet, gjennom utnyttinga av Sibir som dets akse — dette er den største oppgave for japansk økonomi i 1970-åra.» Og sovjet lederne har sagt ja takk også til dette »samarbeidet».

Som vi har pekt på tidligere, var den økende truselen fra japansk imperialisme i Sørøst-Asia ei viktig forutsetning for at enheten mellom folkene i Indo-Kina og Kina også ble utvidet til å omfatte Nord-Korea. Det er denne enheten som til slutt vil knuse aksene Washington/Moskva/Tokio og alle andre reaksjonære sammensvergelses mot de asiatiske folk.

EN SKOLE FOR FOLKET

Intervju med albanske kamerater på besøk i Norge

Tre representanter fra Albania gjestet nylig Norge etter innbydelse fra Rød Front-styret i Det Norske Studentersamfund. De tre var Hamit Begja og Harilla Papajorgji, som representerte Arbeidets Ungdomsforbund i Albania, og tolken Muhamet Kapllani, som er språklærer. Den 6. november snakket de i Studentersamfundet om revolusjoneringa av den albanske skolen.

I en samtale med Klassekampen fortalte de albanske kameratene at 2/7 av hele befolkninga i Albania til enhver tid tar en eller annen form for utdanning. I 1938, da krigen brøt ut, var foholdet 1/18. 8 års skole er i dag obligatorisk, og analfabetismen er forlenget utryddet. I 1938 var 83 % av folket analfabeter. Mens landet i 1938 ikke hadde universitet, tar 26 000 i dag universitets- eller høyskoleutdanning. Dette utgjør 1,25 % av befolkninga. I 1967 var de tilsvarende tallene for Norge 22 400, eller 0,6 %.

Skoleåret er i Albania inndelt i »det revolusjonære triangel», dvs. 6 1/2 måneders teoretisk opplæring, 2 1/2 måneder i produksjonen og 1-1 1/2 måned militærtrenting. Dette er en måte å knytte elevene nærmere til arbeiderklassen og produksjonen på. Samtidig

studeres den marxist-leninistiske ideologien på alle nivåer i utdanninga. Dette, sammen med elevenes revolusjonære praksis, utvikler en sterk kommunistisk bevissthet hos dem.

At skolene er en skole for folket betyr også at den styres av folket. De to-tre siste åra har det vært organisert en landsomfattende diskusjon om den videre revolusjoneringa av skolen. Ikke en albaner har stått utenfor denne diskusjonen. På fabrikker, kollektivbruk,

og alle læresteder blir så diskusjonen summert opp og rapportert til en komite nedsatt av partiet. »Dette er hva vi forstår med å bruke masselinja i utviklinga av skolen. Vårt mål er å gjøre dette til en permanent metode», sier de albanske gjestene.

Albanerne holder også på å avskaffe det vanlige karaktersystemet. Isteden legges vekt på elevenes evne til å motta kritikk, formulere problemer, anvende teori i praksis, samarbeide med andre osv. Antallet eksamener reduseres. Det

ble påpekt overfor Klassekampen at en på dette området ikke er kommet langt nok. Fordi utdanningsvesenet har utvikla seg så raskt når det gjelder omfanget, noe som var nødvendig for å utdanne folk nok til bruk i produksjonen, var de lenge avhengig av det gamle karaktersystemet, som en måte å kontrollere kunnskaps-tilegnelsen på. Men det albanske folk er i fellesskap på god vei til å løse dette problemet. Dette vil bli en viktig del av den videre revolusjoneringa av den albanske skolen.

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM 5 ÅR

Solidaritetskomiteen for Vietnam er 5 år 9. desember. Det sør-vietnamesiske folkets frigjøringsbevegelse, FNL, feirer 20. desember i år sitt 10 års jubileum. Her i Norge har det organiserte solidaritetsarbeidet for Vietnams folk vært drevet siden 9. desember 1965.

De første demonstrasjonene i Norge fant sted høsten 1965. Noen var lovlige, og andre ulovlige og 300-400 deltok. De var prega av spontan avsky og motstand mot USA's terrorbombing av Nord-Vietnam. Aksjoner førte til diskusjoner, diskusjoner til studier. Imperialismens krefter ble avdekket og folkets kamp ble rettferdig. Oppgjøret med pasifismen kom på landsmøtet i 1967. Der ble parolen — Full støtte til FNL — og — Bekjemp USA-imperialismen — vedtatt.

Uviklinga fra 1967 til i dag har vært fylt med harde diskusjoner innad og voldsomme angrep på solidaritetsarbeidet. Om organiseringa, om vi skulle ta standpunkt til Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia, om vi skulle ha med parolen Norge ut av NATO, og om vi skulle fordømme Sovjets utenrikspolitikk som sosialimperialisme.

Men diskusjonene og angrepa har ført til sterkere politisk sammensveising av komiteen. Dette har igjen dannet grunnlaget for større aktivitet og bedre resultater. Visst har det blitt begått feil i arbeidet, men diskusjon, kritikk ut fra vilje til enhet gjør at feil kan rettes og arbeidet forbedres. Hovedsida har derfor vært framgang. I den siste Vietnamuka var det aktivitet på 48 steder av egne grupper og kontakter. Det har blitt solgt 12-13 000 »For Vietnam», spredt ca. 100 000 løpesedler og 3-4 000 plakater. I mindre byer som Lillehammer, Gjøvik og Haugesund er det i høst holdt møter med omkring 100 til stede.

Men sjøl om det anti-imperialistiske arbeidet i hovedsak har hatt framgang, må vi ikke slå oss til ro med dette. I Sauda kjempet arbeiderne direkte mot utbytting fra amerikansk monopolkapital. Anti-imperialister deltok aktivt i støttearbeidet der. Interessefellesskapet mellom folket i Vietnam og det arbeidende folket i Norge kom klart fram. Det må bli en viktig oppgave å utvikle forståelsen for dette interessefellesskapet blant stadig større deler av det arbeidende folket. Først når arbeiderklassen utgjør den ledende

drivkrafta i en folkefront mot imperialismen, vil den få virkelig slagkraft. Den proletariske internasjonalisme er en del av vårt klassestandpunkt. For oss marxist-leninister er det derfor en særlig plikt å delta aktivt i det anti-imperialistiske arbeidet, og bidra til at Solidaritetskomiteen for Vietnam styrkes og utvikles til en enda mer slagkraftig enhetsfront mot alle verdens folks felles fiende, USA-imperialismen.

I Bergen markerte Vietnam-uka 19.-25. oktober kraftig framgang. Salget av »For Vietnam» økte betraktelig — likeså deltakelsen i demonstrasjonstøget (de bildet).

Kina i dag

utkommer hver måned, Inkognitogt. 11, Oslo 2.

RØDE GARDE

organ for SUF(m-l). Redaksjonens adresse: Fyrstikkalleen 19, Oslo 6. Eksp. adresse: Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6. Årsabonnement kr. 7 til postgiro-konto 20 60 68.

KLASSEKAMPEN

ADRESSE:

Retur til: Boks 6159, Etterstad, Oslo 6

Husleia tar stadig mer av lønningsposen!

Vi har i dag ikke bare bolignød, men også boligdyrtid. Nøden består i at folk ikke kan skaffe bolig på arbeidsstedet, at en må bo i hus og leiligheter av dårlig kvalitet og som er for små for familiene. Den består også i trafikkfare, mangel på lekeplasser, på leketanter og daghjem, ungdomskoler og steder å være for gamle.

Men av dem som har bolig, har færre og færre råd til å bo i dem. En undersøkelse for ei tid sia viste at 20 prosent av de som hadde flyttet inn i et nytt boligstrøk, hadde inntekt under 24 000 kroner. Lønna for en vanlig arbeider lå rundt dette tallet. Med renter og avdrag på lån til innskudd lå boligutgiftene til disse familiene på 6-700 kr. måneden.

For å klare slike boutgifter må hovedforsørgeren ta så mye ekstraarbeid og overtid han kan klare. For kona er det vanskelig å skaffe arbeid i nærheten, og nesten umulig å få daghjemsplass. Likevel jobber nesten 40 prosent av småbarnsmødrene i drabantbyene. De sleper unger og varer med seg på buss eller trikk til dagmammaer eller slektninger, eller de jobber når mannen er kommet hjem. Når mange familier kommer på etterskudd med husleia, må de ty til sosialkontoret. Det er f. eks. ti ganger så mange som søker sosialhjelp i drabantbyene i Oslo som i hele landet forøvrig.

OPPHEVING AV HUSLEIE-REGULERINGA - ØKT DYRTID.

Som tidligere omtalt i *Klassekampen* nr. 10/70, skal husleiereguleringa oppheves. Dette ifølge Odelstingsproposisjon nr. 76, som foreslår fullstendig oppheving innen 1975 (behandles i Stortinget i januar 1971). I stedet skal såkalt »bruksverdivurdering» legges til grunn når en skal fastsette husleia i eldre gårder. Det betyr at de gamle, uføre, og andre med lave og usikre inntekter som ofte bor i store, gamle leiligheter, ikke vil få råd til å bo der. Dette kan føre til to ting: Enten at de gamle beboerne blir tvunget til å flytte til utkanten av byen, til hybler eller mindre leiligheter. De større arbeiderfamilier som måtte flytte inn, vil ikke få bo vesentlig billigere enn i tilsvarende nye leiligheter.

Eller det vil føre til at flere enslige, gamle osv. flytter sammen i de gamle leilighetene. Disse gårdene forfaller stadig, og det er tegn til begynnende slumutvikling. Det heter seg nå at når utleierne får inn mer i husleier, vil det føre til bedre vedlikehold. Men all erfaring viser at når kapitalistene får mer penger å rutte med, bruker de dem til mer lukrative investeringer enn oppussing av gamle leiegårder. Når flere og flere stuer seg sammen i disse leilighetene, vil forslumminga øke.

UTGIFTENE VELTES OVER PÅ FOLKET

Husbankrenta har etter krigen steget fra 2,5 til 5 prosent. Husbanklånene er oftest for små til å dekke byggekostnadene, så en må ta toplån på det private lånemarked. Renter og avgifter utgjør en voksende del av husleia, boutgiftene tar stadig mer av lønningsposen.

Høye priser fører til at flere og flere ikke har råd til å kreve egen bolig. De

blir boende hjemme hos foreldre eller i brakker. Det siste gjelder ikke bare bygningsarbeidere. For fremmedarbeiderne løser en boligproblemet ved ikke å kalle deres boliger for boliger, men »midlertidig oppholdssted».

Vi ser hvordan staten og monopolkapitalen på alle måter forsøker å velte byrdene over på folket. Det er den eneste måten de kan senke utgiftene til boligreisningen på.

HVORFOR HAR VI BOLIGDYRTID?

Boligproblemet er skapt av kapitalismen, og det vil fortsette å øke i omfang

Arbeiderboliger. Bildet er hentet fra utstillinga »Bolignød og dyrtid» som ble vist i Oslo i begynnelsen av november.

BOLIG-DYRTID

under kapitalismen. Monopolkapitalens strukturrasjonalisering har skapt pressområdene i de store byene og industristedene. Behovet for arbeidskraft til disse områdene er umettelig. Monopolkapitalen er nødt til å skaffe arbeiderne tak over hodet, men vil gjøre det så billig

som mulig. Samtidig vil den hove inn så mye som mulig i form av renter, husleier osv.

Boligdyrtida er et resultat av den økende bolignøden, som igjen er et resultat av strukturrasjonaliseringa. En tabell for Oslo illustrerer dette:

Årlig gjennomsnitt for golvflate tatt i bruk i nye bygg i Oslo 1950-67, i 1000 kvm.

	1950-55	1956-61	1962-67
Boliger	340	319	305
Bedriftsbygg	67	122	192

Altså: Samtidig med at boligbygginga sank i omfang med 10 prosent fra 1950 til 67, økte bygginga av bedriftsbygg til det tredobbelte. Etterspørselen etter boliger - fra tilstrømmende arbeidstakere til de nye bedriftene - øker voldsomt, og entreprenører og husaier skruer prisene i været, både de som betales over og under bordet.

I Oslo ble to nesten identiske høyhusbebyggelser bygget med noen års mel-

lomrom. Forskjellen i innskudd og husleie mellom de to var mye høyere enn den generelle prisstigninga i mellomtida skulle tilsi. Samtidig ser vi at monopolkapitalistene verken har tomteproblemer eller finansieringsvansker.

Misforholdet understrekes ytterligere i en tabell over hvilke typer boliger som ble bygd i Oslo i samme tidsrom, i årlig gjennomsnitt:

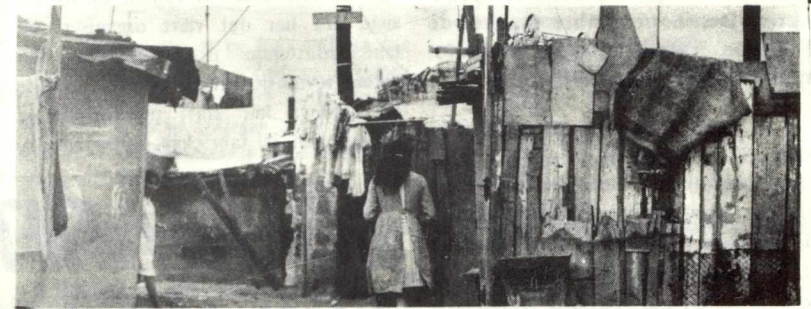
	1950-55	1956-61	1962-67
Eneboliger	150	140	260
Andre boliger	4250	4060	3640

(Begge tabellene er fra Statistisk Årbok for Oslo by 1968, gjengitt i »Kontrast» nr. 4/5 1970.)

Bolignød eksisterer ikke overalt. Den oppstår i pressområdene, på grunn av strukturrasjonaliseringa. Den samme rasjonaliseringa river vekk næringsgrunnlaget for bønder og fiskere i utkantdistriktene. Der kan en oppleve at store eneboliger står tomme. Folk som må flytte til tettstedene må selge huset til spottpris. Når næringsgrunnlaget utover landet lett kan svikte, er det en fordel for staten om folk eier husene sjøl. Derfor gir ikke husbanken lån til bygger som står i fare for å bli avfolket. Derimot strekker den samme husbanken, dvs. staten, seg langt, dersom det kan fremme

strukturrasjonaliseringa: Den har innført en ny ordning med lån til innskuddsfrie leiligheter til fjerdirigert arbeidskraft.

Ifølge prognosene må Oslo oppta 35 000 nye innbyggere hvert år fram til 1990. Disse prognosene tar ikke stilling til om vi går inn i EEC eller ikke.

Slumstrøk i Paris. Slik bor hundretusener av fremmedarbeidere i dette EEC-landet.

HVA KOMMER EEC TIL Å BETY FOR BOLIGSPØRSMÅLET?

I såfall vil denne utviklinga gå mye raskere. Når fri etableringsrett, fri kapital- og arbeidskraftbevegelse skal gjennomføres også i internasjonal målestokk, vil ikke presset på tettstedene bli mindre. Vi får altså enda større ulikhet i fordelinga av boligene, og raskere slumutvikling. I Frankrike bor f. eks. 100 000 fremmedarbeidere i rene slumkvarterer (se *Klassekampen* nr. 9/70).

I Norge er det ekstra dyrt å bygge, veier, vann og kloakk, grunnarbeid og utbygging av kommunikasjonsmidlene sluker en vesentlig del. Det som blir igjen til selve boligene, og til sosiale institusjoner i forbindelse med dem, blir minimalt. Standarden må senkes. Når real-lønnsnivået skal tilpasses Fellesmarkedets, vil folk få mindre råd til å kjøpe de boliger som tilbys.

Rentenivået i EEC-landene ligger betydelig over det norske - diskontoen er mellom 6 og 8 prosent mot 4,5 prosent i Norge. EEC-medlemskap vil føre til at diskontoen heves, og det vil bety en

generell renteheving, som slår ut i økte priser og husleier.

HVORDAN BEKJEMPE BOLIGNØD OG BOLIGDYRTID.

Boligproblemet kan ikke løses under kapitalismen. Først når folket sjøl bestemmer over produksjonsmidlene, kan det bestemmes hvor industri og boliger skal ligge, hvordan boligene skal finansieres og fordelene.

Men det fins flere eksempler på at folk har ført seierrike kamper mot økt boligdyrtid. I London avsluttet 4-5000 familier i fjor en 18 måneders husleiestreik. Pengene ble satt av på sperra konto, og streiken førte til seier.

For to år siden organiserte studentene på studentbyen på Sogn i Oslo seg på liknende måte til streik. Truselen om streik var nok til at husleieøkninga som

var varslet, ikke ble iverksatt.

Mange leieboere har erfaringer fra de virkelige husleiekampene i tretti-åra. Den gang skjulte gårdeierne seg bak flere stråmenn. En slik gårdeier ble kalt Vaterlandkongen. Grundige undersøkelser fra leieboerne avslørte hvilken stråmann han stod bak, og alle leieboerne i gården hans samlet seg til husleiestreik, med sperret konto i den nystartete Arbeidernes Landsbank. Tross trusler om utkastning, sammenstøt med politiet, og andre provokasjoner, ble Vaterlandkongen tvunget til å redusere ågerleiene med opp til 50 prosent, og brannfarlige feil i leilighetene ble rettet. Leieboerne feiret seieren i Bryggeriarbeidernes avholdskole på Grønland.

Dette viser at husleiestreik er en farbar vei å gå for å slå tilbake dyrtidsframstøt. Men ikke alle kan så lett organisere seg i husleiestreik. For alle deler av det arbeidende folk gjelder det å slå tilbake de tiltaka som er årsak til økte boutgifter og økt bolignød: Avgifter og skatter, presset på storbyene - og den truselen som EEC representerer.

Skal huset gjøres ferdig? Liten vits hvis bygda trues av arbeidsløshet og avfolkning.